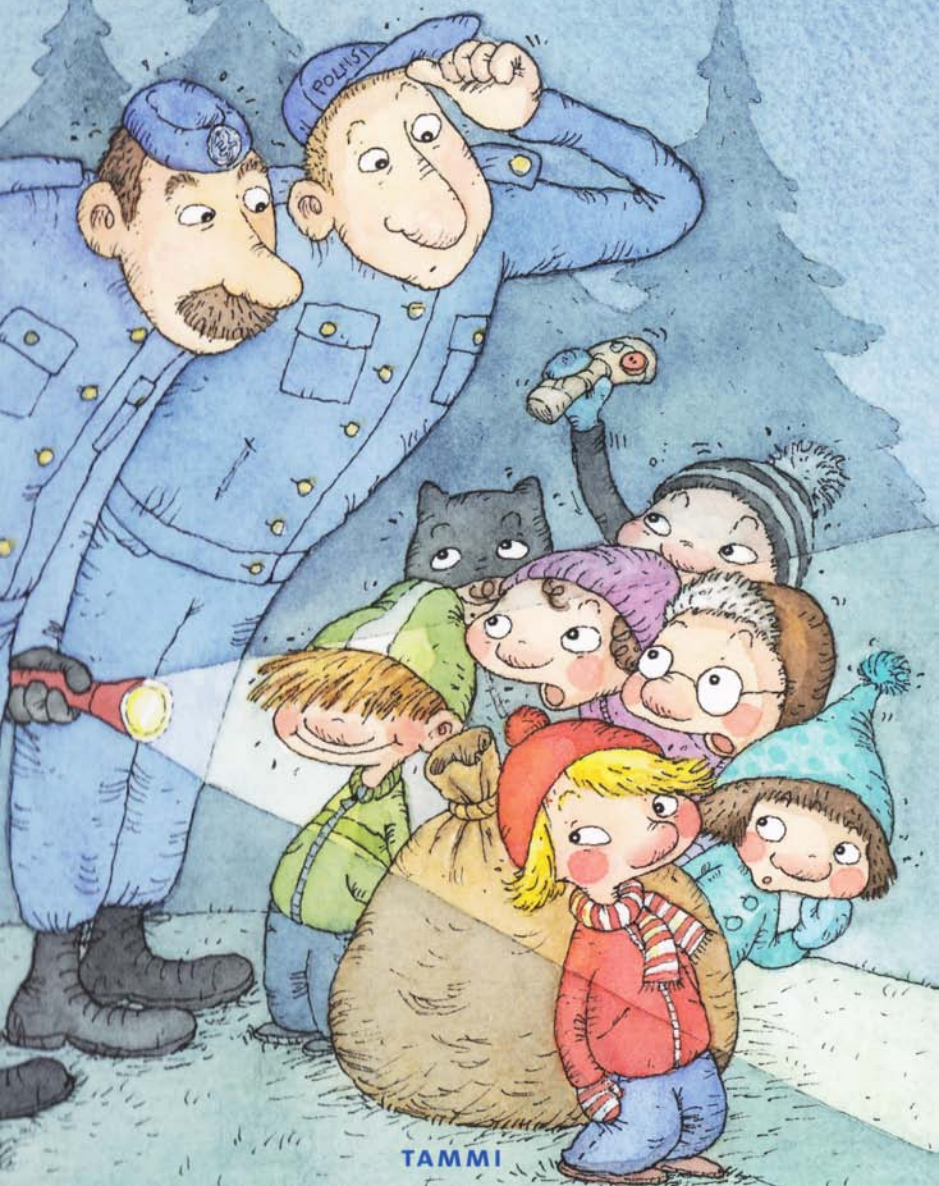

TIMO PARVELA

ELLA JA JÄTTIPOTTI

TAMMI

ELLA-KIRJAT

Kirjava Kukko -sarjaa:

Ella ja kiristäjä
Ella teatterissa
Ella luokkaretkellä
Ella ja lopettaja
Ella ja Pate
Ella ja Pukari
Ella yökoulussa

Lastenromaanit:

Ella Lapissa
Ella ja Paterock
Ella aalloilla
Varokaa lapsia!
Ella ja seitsemän törppöä
Ella ja Äf Yksi
Ella ja jättipotti

Yhteisniteet:

Ella ja kaverit 1–3
Ella ja kaverit 4–7

Kaverikirja:

Ella ja kaverit -ekstra

Äänikirjat:

Ella ja kaverit 1–3
Ella ja kaverit 4–7
Ella Lapissa
Ella ja Paterock
Ella ja jättipotti

TIMO PARVELA

ELLA JA JÄTTIPOTTI

Kansi: Mervi Lindman

© Timo Parvela, 2009

Painanut Scandbook AB, Falun, Ruotsi, 2009

ISBN 978-951-31-4943-7

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

OPETTAJA ON SIEPATTU

Minä olen Ella. Olen aina vaan toisella luokalla. Se vähän jurppii, sillä minä haluaisin jo pitää ylioppilasjuhlat ja pukea niihin uuden sinisen mekkoni, jossa on rusetti takana. Onneksi meillä on kuitenkin mukava luokka ja mukava opettaja. Tai oli, sillä opettaja katosi. Se tapahtui aamulla. Tai voi olla, että se tapahtuikin jo yöllä, mutta me huomasimme sen kuitenkin vasta aamulla, kun tulimme kouluun. Opettaja nimittäin ei tullut.

– Opettaja on siepattu, kauhistui Hanna.

– Hölmö, kuka muka haluaisi siepata opettajan? minä epäilin.

– Joku tyhmä, Tuukka tiesi.

Tuukka oli tietysti oikeassa, niin kuin aina. Vain tyhmä sieppaisi opettajan. Sellainen nimittäin tarvitsisi opettajaa, jos halusi yhtään viisastua.

– Mutta kuka se sieppaaja sitten on? minä halusin tietää.

Me kaikki katsoimme Patea. Hän potki taulusientä pulpettien keskellä ja selosti kuviteltua jalkapalloottelua.

– Mitä te minua tuijotatte? Pate kysyi, kun huomasimme meidät.

Sieppaaja ei ehkä sittenkään ollut Pate. Sitä paitsi Pate ei ollut yhtään tyhmä. Hän oli vain urheilumiehiä. Ja sen lisäksi hänen äitinsä oli rehtori. Oli vähän vaikea kuvitella, että edes Pate haluaisi kotiinsa rehtorin lisäksi vielä opettajankin. Yhtä hyvin hän olisi voinut muuttaa kouluun asumaan. Meidän oli siis keksittävä joku toinen syyllinen.

– Opettajan vaimo! Hanna huudahti.

– En usko, minä vastustelin. – Miksi kukaan sieppaisi oman miehensä?

– Meidän äiti kyllä sieppasi isän, sanoi Pate.

– Sieppasiko? minä hämmästyin.

– Kyllä. Isä väittää, että äiti sieppasi hänet vihille, ja äiti sanoo, ettei olisi siepannut, jos olisi tiennyt, ettei kukaan suostu maksamaan lunnaita.

– Minä tarkoitin, että meidän on kerrottava opettajan vaimolle, että hänen miehensä on siepattu, Hanna selitti kärsivällisesti.

Hanna oli tietysti oikeassa. Meidän piti heti kertoa

opettajan vaimolle; että opettajaa olisi turha odotella kotiin ennen kuin lunnaat oli maksettu, ja siihen saattoi kulua aikaa. Sitä paitsi joulukuusi oli jo aika lähellä. Opettajan vaimon oli turha tuhata rahaa opettajan lahjoihin, jos tämä ei kuitenkaan voisi avata niitä.

Me ryntäsimme saman tien B-luokkaan, joka oli käytävän vastakkaisella puolella. Opettajan vaimo oli nimittäin B-luokan opettaja. Meidän oma opettajamme oli tietysti A-luokan opettaja, ja me olimme A-luokan oppilaita.

Opettajan vaimon luokassa oli kauhea meteli. Se johtui siitä, että opettajan vaimo ei ollut siellä. Pojat pelasivat jääkiekkoa lattiaharjat ja karttakepit mailloinaan. Tytöt piirsivät taululle kuvia, joista minä tunnistin ainakin Paten, Tuukan, Pukarin ja Batmanin. Patelle oli piirretty lautasantennin kokoiset korvat, Tuukalle päätä suuremmat silmälasit, Pukarille jalkapallon suuruiset nyrkit ja Batmanille aika pitkä häntä.

Me yritimme kysyä oppilailta, missä heidän opettajansa oli, mutta kukaan ei ilmeisesti kuullut meidän kysymystämme, koska oli niin kauhea meteli. Rinnakkaisluokan oppilaat eivät osanneet ollenkaan käyttäytyä. Me tietysti tiesimme, että luokassa pitää istua hiljaa ja näätisti ja tehdä lisätehtäviä, olipa opettaja sitten paikal-

la tai ei. Siksi me loimme paheksuvia katseita ympärillemme. Erityisen paheksuvasti katsoivat Tuukka, Pukari ja Samppa, jotka olivat tunnistaneeet kuvansa taululta. Pate ei niinkään paheksunut. Itse asiassa hän ihmetteli, miksi Mikki Hiirellä oli niin pienet korvat.

Koska kukaan ei näyttänyt huomaavan meidän paheksuntaamme, me ryntäsimme takaisin omaan luokkaamme ja pidimme palaverin.

– Tässä on nyt tosi kyseessä, arveli Tuukka.

– Näin on. Minä suttaan niitä karrikatyyriin, jos ne eivät heti pyyhi niitä kuvia, Pukari jupisi.

– Tuukka tarkoittaa sitä, että opettajan lisäksi myös opettajan vaimo on kadonnut. Sieppaaja on siepannut molemmat, Hanna selitti kärsivällisesti.

– Enhän tarkoita, Tuukka korjasi.

– Tuukka tarkoittaa sitä, että meillä on vastassamme superolento, minä selitin.

– Kuinka niin? Hanna ihmetteli.

– Sieppaajan täytyy olla supertyhmä, koska hän tarvitsee yhden sijasta kaksi opettajaa, minä huolestuin.

– En minä tarkoittanut sitäkään, Tuukka selitti.

– Te ette koskaan ymmärrä, mitä Tuukka tarkoittaa, Pate säesti.

– Niin. Tuukka tarkoittaa sitä, että meidän on kossettava Batmanin puolesta. Batmanilla ei kuulu olla häntää, tiesi Samppa.

– Eivätkä minun silmälasini nyt niin kovin suuret ole, Tuukka nyökkäsi ja korjasi lasejaan.

Me tytöt hämmästyimme. Olimme nimittäin luulleet, että opettajien katoaminen olisi ollut kaikkein polttavin kysymys. Tuukan mielestä ensin oli kuitenkin sammutettava tulipalo.

– Ei savua ilman kultaa, tiesi Tuukka.

Pate oli samaa mieltä ja vain viime tipassa me saimme häneltä pois vaahtosammuttimen. Pate on välillä tosi nopea.

– Opettajan vaimon luokka on ilman opettajaa. Siellä tarvitaan nyt sijaista, Tuukka sanoi ja katsoi meitä merkitsevästi.

– Ahaa, sanoip minä.

– Ahaa, sanoi Hanna.

– Ahaa, sanoi Tiina.

– Haa, sanoi Pukari.

– Ha, sanoi Samppa.

– Hä? sanoi Pate.

Ja sitten me marssimme askarteluvälinevarastoon, jossa pumpulia säilytettiin.

ASKARTELUA

Me olimme vaikuttava näky. Seitsemän parrakasta sijaista. Minä luulen, että me olimme vähän pelottaviakin. Sellainen joukko saisi villeimmänkin luokan hetkessä kuriin ja järjestykseen. Ja siinä me olimme tietysti oikeassa. Koko B-luokka hiljeni, kun me astuimme sisään ja marssimme sitten saman tien ulos, koska Tuukan parta jäi oven väliin ja irtosi. Me korjasimme sen teipillä ja astuimme sisään uudelleen. B-luokan pojat olivat keskeyttäneet pelinsä. He tuijottivat meitä posket punaisina ja tukat pörrössä. Tytöt lopettivat piirtämisen ja piilottivat liidut selkensä taakse.

- Tonttuja, yksi tyttö kuiskasi.
- Seitsemän kääpiötä, ehdotti toinen.
- Seitsemän veljestä, ehdotti kolmas.
- Seitsemän ukkia, neljäs supisi.

– Seitsemän pukkia, supisi viides.
– Miksi tuolla yhdellä ukilla on parta silmillä? kysyi joku poika ja osoitti Samppaa. Me kaikki käännyimme katsomaan. Poika oli oikeassa. Sampan parta oli aika ylhäällä. Sen lisäksi hän oli tehnyt siihen silmänreiät.

– Ei tämä ole parta. Tämä on naamio. Minä olen naamioitunut Batman, Samppa selitti.

– Mitä järkeä siinä on? Batman on jo valmiiksi naamioitunut, poika tivasi.

– Sinä et ymmärrä yhtään mitään. Jos minä en olisi naamioitunut, kaikki tietäisivät, että minä olen Batman, Samppa suuttui.

– Teidän opettajanne on siepattu, aloitti Tuukka.

– Ja me olemme hänen sijaisiaan, Hanna jatkoi.

– Istukaa! komensi Tiina.

– Pomppikaa! komensin minä.

– Hävetkää! komensi Samppa.

– Maahan! komensi Pukari.

– Onko täällä kilttejä lapsia? kysyi Pate.

Kun alkujumppa oli vedetty, oppilaat istuivat kiltisti pulpeteissaan. Paitsi yksi, joka viittasi. B-luokan oppilaat ovat tosi aktiivisia.

– Mikä tunti nyt on? hän kysyi.

Kukaan meistä ei tiennyt. Me emme olleet yhtään ehtineet miettiä sellaista, koska meillä oli ollut niin kova työ partojen kiinnittämisessä.

– Askartelua, ehdotti Hanna.

– Minä inhoan askartelua, Pate valitti.

– Musiikkia, sanoin minä.

– Minä inhoan musiikkia vielä enemmän kuin askartelua, valitti Pukari.

– Musiikkia ja askartelua. Me askartelemme Lentävän kalakukon, päätti Tuukka. Tuukka on nero.

Me jaoimme oppilaille kartonkia, silkkipaperia, vohvelikangasta, nokkahuilut ja marakassit sekä liimaa. Runsaasti liimaa, sillä liimattavaa oli aika paljon. Oli tietysti vähän harmillista, että kukaan meistä ei osannut selittää, miltä lentävä kalakukko näytti, sillä me emme itsekään tienneet. Opettaja lauloi usein siitä kertovaa laulua, mutta yhtään kuvaa emme olleet koskaan nähneet. Onneksi se ei näyttänyt haittaavan ketään. Kaikki nimittäin liimasivat jo tosi innokkaasti. Yksi oppilaista liimasi nenänsä kiinni nokkahuiluun. Toinen päällysti pulpettinsa vohvelikankaalla. Kolmas liimasi silkkipaperipalloja edessä istuvan selkään. Kaveri näytti ihan siililtä. Neljäs onnistui kiinnittämään marakassin otsaansa. Hän puolestaan

näytti vähän yksisarviselta, joka helisi. Meidän oli pakko myöntää, että vaikka B-luokkalaiset eivät tieneet mitään käytöstavoista, askartelussa he olivat todella lahjakkaita ja monipuolisia.

Kun Tuukka ja Samppa vielä hakivat luokasta opettajan haitarin ja vetelivät sillä Lentävää kalakukkoa niin paljon kuin palkeista lähti, kaikilla oli todella mukavaa. Minusta oli kummallista, että opettaja joskus valitti työnsä olevan raskasta. Meidän kaikkien mielestä se oli hauskaa. Ainakin se oli paljon hauskempaa kuin oppilaana oleminen. Tai oli niin kauan, kunnes rehtori tuli luokkaan ja keskeytti tunnin.

– Onko tuo Lumikki? yksi luokan tytöistä kuiskasi.

– Se on rehtori, toinen täsmensi.

– Onko Lumikki rehtori? ensimmäinen tyttö hämästy.

– Siinä tapauksessa prinssiä voi olla aika vaikea löytää, toinen tyttö huokaisi. Hän oli tietysti oikeassa. Kukaan täysijärkinen prinssi ei uskaltaisi suudella rehtoria, sillä siitä voisi saada jälki-istuntoa.

– Mitä tämä merkitsee? rehtori tivasi meiltä vilkuillen samalla luokkaa, jossa oli monenmuotoisia lentäviä kalakukkoja, joista yksikään ei tosin lentä-

nyt. Ei pystynyt, sillä aika moni oppilas oli onnistunut liimaamaan itsensä kiinni pulpettiin tai tuoliin. Me olimme ylpeitä siitä, että osasimme pitää luokassa niin hyvän työrauhan.

Se meitä vähän nauratti, että rehtori ei ymmärtänyt selvää tilannetta, vaan meidän piti selittää hänelle kaikki.

– Me olemme sijaisia, Tuukka selitti.

– Opettaja ei tullut tänä aamuna kouluun, Hanna täydensi.

– Eikä opettajan vaimo, minä lisäsin.

– Nytkö se siis tapahtui? rehtori kauhistui.

Me nyökkäsimme.

– Ihanaa, rehtori sanoi sitten.

Me hämmästyimme.

– Tämä uutinen täytyykin heti kertoa kaikille.

Minä menen kuuluttamaan.

Rehtorin korkojen kopse etääntyi käytävällä. Me seisoiimme edelleen luokan edessä ja olimme aika hämmentyneitä. Oli kummallista, että rehtori ilahtui niin paljon opettajien sieppaamisesta. Ehkä koulussa oli liikaa opettajia.

– Välitunti, Tuukka kuulutti. Kukaan ei kuitenkaan noussut pulpetistaan. Kukaan ei pystynyt.

– Ilouutinen! kuulutti puolestaan rehtori kaiuttimista. – Kakkosluokkien opettajat ovat saaneet toisen lapsen. Onnittelut heille sinne sairaalaan.

VOITIMMEKO ME SIIS JOTAIN?

Rehtori opetti meitä ja opettajan vaimon luokkaa loppupäivän. Naapuriluokkaa hänen ei tosin tarvinnut paljontaan opettaa, sillä he olivat kiltisti muutenkin.

– Ottaisitte oppia rinnakkaisluokastanne. Niin istuvat nätisti paikallaan kuin liimattuina, rehtori huokaisi käytyään tarkistamassa tilanteen.

Päivän aikana meille selvisi lopullisesti, ettei opettajaa ollutkaan siepattu. Ei, hän olikin itse siepannut vaimonsa ja kiidättänyt tämän taksilla sairaalaan, jossa he olivat saaneet toisen lapsen. Kaikki oli kuulemma mennyt hyvin. Lapsi voi hyvin. Opettajan vaimo voi hyvin, ja opettajakin toipuisi lähes ennalleen.

– Synnyttäminen on rankkaa puuhaa, rehtori selitti meille. – Mutta on se sen arvoista, hän jatkoi ja katsoi hellästi Patea, joka yritti parhaillaan irrottau-

tua reppunsa nauhoista, joihin oli sotkeutunut yritäessään ottaa penaaliala esiin.

– Tehän varmasti jo tiedättekin, kuinka lapset syntyvät?

Me nyökkäsimme. Me olimme tietysti nähneet televisiosta, kuinka äiti menee sairaalaan, ähkii ja puhkii valkoisen lakanan alla ja sitten hoitaja antaa hänelle palkinnoksi kauniin, nauravan ja puhtaan vauvan, joka on tuotu suoraan vauvatehtaalta. Vauvatehtaita oli ennen vähän joka paikassa, mutta nykyisin ne ovat luultavasti kaikki Kiinassa niin kuin muutkin tehtaot. Sen takia kaikki vauvat ovat niin pieniä ja samannäköisiä.

Rehtori kertoi, että opettaja olisi poissa muutaman päivän. Sen ajan meillä olisi sijainen. Valitettavasti koululla ei kuitenkaan ollut rahaa palkata meille oikeaa opettajaa, vaan sijaisena toimisi eläkkeellä oleva puutarhuri.

– Naapuriluokan sijaisena toimii pieneläinhoitaja, rehtori sanoi.

Me olimme kateellisia, sillä pieneläinhoitaja kuulosti paljon jännittävämmältä kuin vanha puutarhuri.

Loppupäivän me askartelimme opettajille onnit-

telukorttia. Hanna piirsi siihen vauvan ja me muut askartelimme silkkipaperista pienen ruusun. Pienen siksi, että naapuriluokka oli käyttänyt melkein kaiken silkkipaperin kalakukkoihin. Rehtori hämmästyti, kun huomasi, että koulussa ei silkkipaperin lisäksi ollut yhtään liimaakaan, puhumattakaan pum-pulista.

– Täytyypä kirjoittaa kouluvirastoon ja anoa lisää rahaa, rehtori päätti.

Liiman puute ei onneksi haitannut. Me teippasimme ruusut vauvan ympärille, paitsi Pate, joka teippasi kukkansa vauvan otsaan.

– Ei vauvalla voi olla ruusua otsassa, Tiina torui.

– Voipas. Minun isoisälläni on ruusu jalassa, joten kai vauvallakin voi olla sellainen otsassa, Pate puolustautui, ja ruusu sai jäädä.

Koulun päätyttyä me pidimme pihalla palaverin. Rehtori oli antanut meille suuren kirjekuoren, johon me olimme laittaneet kortin. Tarkoitus oli pistää se postilaatikkoon, mutta Tuukalla oli parempi idea. Se ei ollut mikään ihme, sillä Tuukka on nero. No, kaik- kihan sen tietävät.

– Me emme postita tätä korttia, sanoi Tuukka.

– Emme vai? hämmästyti Hanna.

– Me viemme itse tämän kortin opettajalle, Tuukka selitti.

Se oli tietysti loistava idea. Opettaja ilahtuisi takuulla, kun me saapuisimme henkilökohtaisesti sairaalaan onnittelemaan häntä, hänen vaimoan, lapsiaan ja koiriaan. Hänellä oli takuulla jo kova ikävä meitä, mutta pian hänen koko perheensä olisi koolla, sillä mehän olimme opettajan lapsia mekin. Me olimme nimittäin hänen opetuslapsiaan.

Niinpä me sitten marssimme kohti sairaalaa. Hanna etummaisena heiluttaen suurta kirjekuorta kuin lippua, ja me muut jonossa hänen perässään. Sairaalaan oli melko pitkä matka. Puolivälissä Sampalle tuli vessahätä ja me poikkesimme lähellä olevaan kukkakauppaan kysymään, saisiko heidän vessaansa käyttää. Täti oli kiltti ja päästi Sampan, kun me kerroimme olevamme matkalla sairaalaan tapaamaan opettajaa.

– Ihania nuoria ihmisiä, täti liikuttui ja pyyhki kyyneleitä.

Sitten hän kysyi, olimmeko me ajatelleet kukkia? Me olimme ajatelleet pelkästään silkkipaperikukkia, mutta sitten me ajattelimme oikeitakin. Kukkakaup-pahan oli niitä täynnä, joten oli vähän vaikea olla

ajattelematta. Erityisen paljon siellä oli punaisia jou-
lukukkia, sillä jouluaattoon oli enää kaksi viikkoa.
Ainoa ongelma oli se, että meillä ei ollut juurikaan ra-
haa. Hannan taskusta löytyi vain vanha bussilippu.
Minä löysin napin. Tiina löysi tukkalenkin. Tuukka
löysi kynän. Pukari löysi reiän. Samppa löysi puru-
kumin, jonka oli kadottanut, ja Pate löysi taskunsa,
jotka oli kadottanut. Hänen housunsa olivat nimit-
tään väärin päin ja taskutkin olivat siksi eri paikassa
kuin tavallisesti.

– Ilmankos, Pate tuumi ja löysi ruttuisen paperin.
Se paljastui lottokupongiksi, vaikka Pate luuli sitä
äidin antamaksi ostoslistaksi, jonka hän oli hukannut
jo ennen taskujaan.

– Kierros 48. Se on juuri pelattu. Teidän kannattaa
käydä tarkistamassa, onko tullut voittoa, ystävälli-
nen täti opasti. Hän antoi meille jokaiselle kauniin
ruusun, vaikka meillä ei ollutkaan yhtään rahaa. Me
lupasimme palata maksamaan kukat, mikäli voittai-
simme lotossa.

– Samalla te voisitte sitten ostaa tämän kaupan.
Minun täytyy myydä se, että saan maksettua velka-
ni, täti sanoi hymyillen hiukan surullisesti.

Me olimme tosi iloisia kukista. Paitsi Samppa, joka

itki, koska oli varma, että hänen kukkansa kuitenkin
katkeaisi ennen kuin hän saisi ojennettua sen opetta-
jalle. Me lohdutimme, ettei niin kävisi, ja jos kävisi,
opettaja varmasti ilahtuisi pelkästä varrestakin.

Kadun toisella puolella oli kioski. Me marssimme
sinne kirjekuoren ja kukkien kanssa.

– Jaahas, lottovoittajilla onkin ruusut ja ruskea
kirjekuori jo valmiina, kioskin setä sanoi ja otti Pa-
telta kupongin. – Minä voin kyllä tarkistaa tämän,
mutta voittoa minä en voi teille antaa, koska taidatte
olla alaikäisiä.

– Minä olen kyllä yli-ikäinen, Pate huomautti.

– Kuinka niin? setä hämmästyti.

– Äiti sanoi, että minä olen jo liian vanha, Pate täs-
mensi.

– Tekemään mitä? setä halusi tietää ja me myös.

– Istumaan ostoskärryissä.

– Ahaa, no sitten, setä myönsi ja työnsi kupongin
koneeseen.

Me seurasimme jännittyneinä, kun kone piippasi
ja setä vilkaisi sen näyttöruutua. Sitten hän vilkaisi
uudelleen. Sitten hän haki silmälasinsa ja katsoi ruu-
tua oikein läheltä ja vielä kerran hiukan kauempaa.
Hän napautti konetta kylkeen, sammutti sen ja käyn-

nisti uudelleen. Viimein hän veti kupongin koneesta ja ojensi sen takaisin Patelle. Hänen kätensä tärisivät oudosti. Siis sedän, ei Paten, joka ruttasi lapun ja työnsi sen takaisin taskuunsa.

– Sinuna minä kohtelisin sitä hiukan varovaisemmin, setä huomautti hiljaisella äänellä.

– Mitä? kysyi Pate.

– Sitä voittokuponkia.

– Voittimme me siis jotain? Tuukka innostui ja me muut myös.

Minun ukkini voitti kerran lotossa melkein kolmekymmentä euroa, mutta sellaista summaa minä en uskaltanut tietenkään edes kuvitella. Parillakymppiläkin me saisimme kuitenkin jo maksettua kukat ja rahaa jäisi vielä yli niin paljon, että pääsisimme linja-autolla katsomaan opettajaa.

– Voititte, setä huokasi ja pyyhki otsaansa. – Te voititte miljoonan.

101208

Me pidimme palaverin. Se oli vähän omituinen palaveri, sillä kukaan ei sanonut sanaakaan. Kaikki vain tuijottivat lottokuponkia. Kioskin myyjä oli neuvonut **antamaan** sen jollekulle aikuiselle, joka voisi sitten **hakea** meille meidän miljoonamme Veikkaus-yhtiöstä. **Tuukan** mielestä se ei kuitenkaan ollut kovin hyvä **idea**.

– Aikuiset vain hermostuisivat. Siitä seuraisi **kamalisti** kaikkea ylimääräistä, hän selitti.

Se oli totta. Isäkin aina hermostui, kun äiti puhui rahasta. Ja äiti hermostui, kun isä ei puhunut. **Pate** puolestaan muisteli, että jo pelkästä eurosta oli **noussut** hirveä meteli. Hän oli nimittäin nielaissut **sellaisen**. Jos aikuiset menivät ihan sekaisin yhdestä **kolikosta**, saattoi vain kuvitella, millainen hässäkkä **syntyisi** miljoonasta.

– Ainakin sen jälkeen tarvittaisiin tosi iso potta, Pate pohti.

– Mistä sinä tämän tarkalleen ottaen löysit? Hanna kysyi ja otti kupongin Patelta.

– Roskapöntöstä, joka on koulun portin vieressä, Pate selitti.

– Mitä sinä teit roskapöntössä? Tiina halusi tietää.

– Minä etsin ostoslistaa ja sitä äidin antamaa kymmenen euron seteliä, joka oli sen mukana.

– Miksi sinä etsit niitä roskapöntöstä? kysyi Sampa.

– Koska sieltä minä en ollut vielä etsinyt.

Se kuulosti kaikkien mielestä aivan järkevältä.

– Hyvä. Jos joku on heittänyt tämän roskikseen, se ei kuulu enää kenellekään, Hanna nyökkäsi ja antoi lapun takaisin Patelle.

– Paitsi meille, minä lisäsin.

Me siis päätimme pitää kupongin ja lottovoiton. Ainoa ongelma oli se, että me olimme liian nuoria hakemaan rahoja.

– Pitääkö meidän odottaa, kunnes kasvamme aikuisiksi? Tiina halusi tietää.

– Siihen menee kamalan kauan, Hanna myönsi.

– Minä en edes halua kasvaa, Pukari jupisi.

– Ihan epäreilua, marisi Samppa, – minä en sitten saa niitä rahoja koskaan.

– Kuinka niin? minä ihmettelin.

– Koska äiti sanoi isälle, että miehet ovat ikuisia lapsia.

Me tytöt nyökkäsimme ja pojat kauhistuivat. Minä ehdotin, että me tytöt voisimme kasvaa aikuisiksi, lunastaa rahat ja antaa sitten pojille vähän viikkorahaa, mutta jostain syystä pojat eivät innostuneet. Niinpä meidän oli keksittävä keino lunastaa voitto mahdollisimman pian. Sitä ennen meidän oli kuitenkin käytävä onnittelemassa opettajaa ja hänen perhettään.

Sairaalassa oli aika puhdasta. Siellä oli myös melko suurta. Lattialla oli erivärisiä viivoja, jotka johtivat jonnekin rakennuksen uumeniin, mutta meillä ei ollut aavistustakaan, mitä niistä meidän pitäisi seurata.

– Punaisen viiva päässä on takuulla jotain veristä, Hanna päätteli.

– Sinisen viivan päässä on sitten jotain siniveristä, arvelin minä.

– Ja vihreän viivan päässä on jotain limaista, oletti Tiina.

– Mutta mitä on ruskean viivan päässä? kysyi Pate.

Kukaan meistä ei keksinyt. Niinpä me kysyimme neuvoa tädiltä, joka istui lasikopissa.

– Oletteko te sukulaisia? täti kysyi, kun me olimme esittäneet asiamme.

Me nyökkäsimme. Me kaikki olimme sukulaisia jollekulle. Minä esimerkiksi olin sukua isälle ja äidille.

Täti neuvoi meitä seuraamaan sinistä viivaa, joka johti synnytysosastolle. Minä hämmästyin, sillä en tiennytkään, että opettajien lapsi oli siniverinen.

Kaikki olivat iloisia, sillä pian me näkisimme opettajan ja uuden vauvan. Erityisen iloinen oli kuitenkin Samppa, jonka kukka ei ollut vieläkaan katkenut, vaikka me olimme jo melkein perillä.

Me nousimme hissillä viidenteen kerrokseen. Osastolla me huomasimme heti opettajan, joka istui sohvalla lukemassa lehteä. Siksi hän ei huomannutkaan meitä ennen kuin me seisoimme hänen edessään ja ojensimme hänelle kukat, paitsi Samppa, joka itki ja ojensi vain pelkän varren, koska hänen ruusunsa oli katkennut jäätyään hissien liukuovien väliin.

– Paljon onnea, Hanna toivotti ja antoi kortin.

– Kiitos, opettaja sanoi mitattuaan ensin pulssinsa. Hän näytti vähän väsyneeltä. Rehtori oli oikeassa. Synnyttäminen oli selvästi rankkaa puuhaa.

Opettajan vaimo sen sijaan näytti kukoistavalta ja onnelliselta työntäessään vauvaa pyörillä varustetussa kaukalossa.

– Te täällä. Sepä mukavaa ja kilttiä, opettajan vaimo kiitteli.

– Älä innosta niitä liikaa, opettaja kuiskasi.

Mutta ei meitä tarvinnut innostaa, me olimme muutenkin innostuneita. Opettajien vauva näytti aivan uudelta. Se oli selvästi juuri tullut tehtaalta, sillä sen ranteessa oli vielä hintalappukin. Me tietysti tarkastimme hinnan. Se oli 101208. Vauvat ovat kamalan kalliita, mutta meidän tyttöjen mielestä hirmusöpöjä.

Pojatkin olivat tosi ihastuneita.

– Tosi hieno, sanoi Tuukka.

– Minäkin haluaisin tuollaisen, myönsi Pate.

– Minä en kuitenkaan saa tuollaista, parkui Samppa.

– Ihan söpö, murahti Pukarikin.

– Saammeko me lainata sitä? kysyi Pate, mutta opettajan vaimo pudisteli päätään. Hän selitti, että kärkyt olivat vain vauvoja varten. Poikien mielestä oli tietysti epäreilua, että niin pieni sai ajella kärkyillä mutta he eivät.

Sitten opettaja kysyi meiltä kuulumisia ja me kerroimme hänelle, ettei hänen tarvitsisi olla meistä yhtään huolissaan, sillä rehtori oli hommannut hänelle sijaisen.

– Puutarhurin? opettaja hämmästyi. – Korvataanko minut puutarhurilla?

– Kulta, koetapa nyt rauhoittua ja hengitä syvään aivan niin kuin me olemme valmennuksessa opettelleet, opettajan vaimo opetti ja näytti mallia. Hän veti syvään henkeä ja puhkui ulos. Opettaja ei kuitenkaan kuunnellut ohjeita. Hän pelkästään puhkui. Sitten hän ruttasi lehtensä ja nousi tuolista.

– Jos puutarhuri sairastuisi tai saisi lapsen, niin kelpaisinko minä hänen sijaisekseen? Tai insinöörin tai peltisepän? En kelpaisi, mutta he kaikki voivat kyllä toimia minun sijaisenani. Tämän verran meidän ammattitaitoamme arvostetaan. Kas kun eivät palkkaa saman tien pieneläintenhoitajaa.

Silloin me tietysti kerroimme opettajalle B-luokan sijaisesta.

– Mitä? opettaja karjaisi niin kovaa, että sekä opettajien vauva että kaikki muutkin vauvat rupesivat itkemään. Äidit ryntäsivät hyssyttelemään vauvojaan ja valkotakkinen täti ryntäsi hyssyttelemään opettajaa.

– Vierailuaika on päättynyt, täti sanoi meille. – Vauvat ja teidän opettajanne tarvitsevat lepoa.

– Minun täytyy palata töihin heti huomenna, opettaja sanoi vaimolleen.

– Kyllä ne siellä pärjäävät, opettajan vaimo rauhoitteli.

– Millä eväillä? Kastelukannulla ja lannoitteella vai? opettaja kysyi, ja meitä vähän nauratti.

– Sitä paitsi me tarvitsemme nyt rahaa. Meidän on ostettava uudet rattaat, uusi sänky, vaatteita, polkupyörä, luistimet, potkulauta, moposkootteri, kielikurssimatka ja ylioppilaslakki, opettaja sauhusi, kun opettajan vaimo talutti häntä ja vauvaa takaisin huoneeseen.

– Asia kerrallaan. Ensin päiväunille, opettajan vaimo kuului sanovan juuri ennen kuin ovi sulkeutui.

Meidän kävi opettajia sääliksi. He olivat selvästi vararikon partaalla. Kaikki ne tavarat, joita vauva tarvitsi, olisivat jo olleet tarpeeksi, mutta sen lisäksi tuli tietysti itse vauvan hinta. Ei sellaiseen ollut tavallisilla opettajilla varaa. Ei edes erikoisilla. Meidän oli autettava heitä.

MINÄ PERUSTAN PUUTARHAN

Meitä jännitti. Me istuimme kiltisti pulpeteissamme ja odotimme sijaista. Hän oli vähän myöhässä, sillä kello oli jo soinnut. Lopulta luokan ovi kuitenkin avautui ja sisään astui pieni mies, jolla oli kiiltävä kalju ja iloiset silmät. Hänellä oli yllään ruskeat samenttihousut ja villaliivi, jonka taskusta pilkotti silmälasien sanko. Toisessa kädessään hänellä oli puutarhalapio ja toisessa kastelukannu. Miehellä oli puukengät, vaikka oli jo melkein jouluku.

– Huomenta, sijainen sanoi hyväntuulisesti.

Me nyökkäsimme vakavina, mutta emme sanoneet mitään.

– Te varmaan jo tiedättekin, että teidän opettajanne on versonut uuden taimen ja on siksi vähän aikaa lomalla.

Me nyökkäsimme, mutta emme enää niin kovin va-

kavina. Meitä nimittäin vähän nauratti, kun sijainen lorautti kastelukannusta tipan vettä suoraan Tuukan päälle.

– Sinä näytit hiukan kuivalta, hän huomautti.

Me nauroimme. Tuukka nauroi myös, sillä seuraavaksi sijainen kallisti kannusta vesitipan myös omalle päälle.

– Ei se tukka kasva, vaikka kuinka yritän kastella, hän totesi ja hieroi kaljuaan.

Sitten hän otti silmälasit rintataskustaan ja tarkasteli Samppaa oikein läheltä. Niin läheltä, että Samppa huolestui ja tirautti pari kyyneltä.

– Sinä puolestasi olet vähän liian kostea. Meidän täytyy karaista sinua hiukan ja siirtää sinut kuivempaan ja valoisampaan paikkaan.

Sijainen otti Samppaa kädestä ja talutti hänet istumaan ikkunan viereen Hannan paikalle. Samppa tletysti ilahtui, sillä hän pääsi istumaan Tuukan ja Paten väliin. Sijainen siirsi Hannan Sampalta vapautuneeseen pulpettiin.

– Sinä olet jo niin vahva, että pärjät täällä vähän varjoisammassakin, hän selitti Hannalle, joka hymyili tyytyväisenä. Hänellä ei tietenkään ollut mitään sitä vastaan, että hän istui nyt minun ja Tiinan

vieressä. Meistä kaikista alkoi tuntua siltä, että me tulisimme hyvin toimeen uuden opettajamme kanssa.

– Te varmaan ihmettelette miksi minä, eläkkeellä oleva puutarhuri, olen tullut teidän sijaiseksenne. Selitys on yksinkertainen: minä tarvitsen rahaa.

Sijainen katsoi ulos ja huokasi syvään. Sitten hän kertoi, kuinka oli aina halunnut istuttaa miljoona puuta.

– Tiesittekö, että melkein kymmenesosa maailman puulajeista uhkaa hävitä kokonaan?

Me emme tiede.

– Minä haluan estää sen. Minä aion perustaa puutarhan.

Me hämmästyimme. Minun äidillänikin oli puutarha, jossa hän kasvatti porkkanoita. Se puutarha ei estänyt ainakaan porkkanoita häviämästä, sillä myyrät söivät ne joka vuosi.

– Minä tarkoitan tarhaa puille, puutarhaa. Se olisi vähän niin kuin eläintarha, mutta siellä kasvaisi puita kaikkialta maailmasta. Harvinaisia puita. Suuria puita. Pieniä puita. Kauniita puita. Rumia puita. Afrikkalaisia puita. Aasialaisia puita. Valtava alue täynnä erilaisia puita. Siellä ne saisivat kasvaa ja syn-

nyttää uusia ja minä voisin sitten viedä niitä sellaisiin paikkoihin, joista ne uhkaavat hävitä.

Minun mielestäni sijaisen ajatus kuulosti hienolta. Näin jo mielessäni metsän, joka oli täynnä erilaisia puita. Siellä olisi valoisaa ja varjoisaa, huminaa ja kahinaa. Neulasia ja lehtiä. Pieniä aukioita, joiden reunalla linnut lauloivat, ja pitkiä polveilevia polkuja, joiden poikki oravat ja jänikset loikkivat.

– Kuinka paljon siihen tarvitaan rahaa? Hanna kysyi. Hän on niin käytännöllinen.

– Osapuilleen miljoona. Sillä pääsisi hyvin alkuun, sijainen sanoi kuulostaen hiukan haikealta.

– Ja paljonko sinulla jo on? kysyi puolestaan Tuukka, jolla on hyvä laskupää.

Sijainen laski kastelukannunsa pöydälle ja kaiveli taskuun.

– Melkein kuusi euroa, hän ynnäsi.

Me olimme tietysti iloisia sijaisen puolesta. Omien sanojensa mukaan häneltä ei nimittäin puuttunut enää kuin yhdeksänsataayhdeksänkymmentätuhatta-yhdeksänsataayhdeksänkymmentäneljä euroa, ja sitten hän voisi toteuttaa unelmansa. Sellaisen summan hän saisi varmasti helposti kasaan meitä opettamalla.

Lopputunnin me askartelimme erilaisia puita. Se

oli melko haastavaa, sillä meillä oli ollut viime aikoina aika paljon askartelua, ja koulun varasto alkoi olla tyhjä. Niinpä sijainen kävikin kaupassa ja osti niillä kuudella eurollaan liimaa, jotta me saimme kiinnitetyä lopun silkkipaperin piipunrasseihin. Puista tuli tosi hienoja. Sijaisen puutarhakassasta sen sijaan tuli tosi tyhjä.

ANNETAAN SE ÄIDEILLE

Me istuimme uudessa kokouspaikassamme, joka oli pikkubussi tai oikeastaan ekoformula. Me olimme taannoin ostaneet sen neljällä eurolla kahdellakymmenellä sentillä ja vanhalla pullonkorkilla. Sitten olimme pelastaneet koulumme ja opettajan kodin ajamalla sillä kilpaa. Kiitokseksi siitä opettaja oli hinauttanut meidän ekoformulamme kotipihansa takanurkkaan, ja me saimme käyttää sitä tapaamispaikkana. Kaikkia tietysti vähän harmitti, että uudesta kokouspaikasta ei enää nähnyt suoraan opettajien olohuoneeseen niin kuin vanhasta, mutta toisaalta penkeillä oli paljon mukavampi istua kuin kylmällä kivellä, joten kukaan ei varsinaisesti valittanut. Ei edes opettaja, joka oli alkanut pitää olohuoneen verhoja auki, vaikka ne siihen asti olivat melkein aina olleet suljetuina.

Uusi kokouspaikka oli ihan yhtä kylmä kuin vanhakin, sillä autossa ei ollut kaikkia ikkunalaseja. Minä puhaltelin höyryrenkaita, ja muutamia lumihiutaleita leijui taivaalta. Jos niitä tulisi enemmän, voisi joulusta tulla valkoinen. Minä toivoin kovasti, että niin kävisi.

Opettajien talo näytti autiolta ja yksinäiseltä, sillä opettajat ja uusi lapsi eivät olleet vielä palanneet sairaalasta. Koirat Kojo ja Ootti sekä opettajien ensimmäinen lapsi olivat varmaan jossain hoidossa, koska niitä ei ollut näkynyt sairaalassa eikä talossakaan ollut liikettä.

– Meidän pitää päättää, mitä me teemme sillä miljoonalla, Tuukka aloitti palaverin.

– Annetaan se koululle. Koulu voi ostaa sillä lisää liimaa ja silkkipaperia ja palkata sijaisia, ehdotti Tiina. Hänestä tulee isona opettaja.

– Annetaan se opettajalle ja hänen perheelleen. Uusi vauva oli kamalan kallis ja sitten on vielä ne kaikki tavarat, jotka heidän pitää hankkia, minä sain.

– Annetaan se sille sijaiselle. Hän voi sitten istuttaa sillä puutarhan ja pelastaa maailman puut, Hanna ehdotti. Hän on joskus niin ekologinen.

– Annetaan se äideille. Äidit ostavat sillä sitten terveellistä ruokaa ja lämpimiä vaatteita, ehdotti Samppa.

– Annetaan se isille. Isät ostavat sillä sitten terveellistä ruokaa ja lämpimiä vaatteita, vaikka haluaisivatkin mieluummin ostaa uuden auton, ehdotti Pate.

– Ei anneta sitä kenellekään. Minä arvon kaikkia lottopalloon, jos minun täytyy jakaa siitä kenellekään, Pukari uhkasi.

Me huomasiimme, että rahasta päättäminen ei ollutkaan kovin yksinkertaista. Ilmankos vanhemmat aina hermostuivat, kun siitä tuli puhe. Vaikka me kuinka ehdottelimme ja keksimme hyviä kohteita rahoille, me emme päässeet yksimielisyyteen niiden käytöstä.

– Sitten meidän täytyy vain jakaa ne, ja jokainen tekee omalla osallaan, mitä haluaa, Tuukka huokaisi.

– Miljoona jaettuna seitsemällä? Hanna kauhistui.

– Mehän olemme opetelleet luvut vasta tuhanteen, minä huudahdin.

– Jakolasku opetetaan kunnolla vasta kolmannella luokalla, tiesi Tiina.

Me olimme umpikujassa. Edes Tuukka ei osannut jakaa miljoonaa seitsemällä. Hän arvioi, että jokainen

saisi kuitenkin enemmän kuin kymmenen euroa, ja se kuulosti meistä kamalan paljolta.

– Karhua ei kannata kaataa ennen kuin sitä on nuolaistu, Tuukka sanoi äkkiä. Se kuulosti hurjan syvämietteiseltä, vaikkei kukaan meistä ymmärtänytkään, mitä hän sillä tarkoitti. Tuukka on melkein yhtä suuri ajattelija kuin kuuluisa Dalai-laama, joka asuu jossain vuorilla luultavasti yhdessä Ihaa-aasin ja Paddington-karhun kanssa.

– Eikä pyytä kannata nylkeä ennen kuin se tipah-
taa kymmeneltä oksalta, hän lisäsi vielä.

Me olimme tietysti samaa mieltä.

– Minä tarkoitan sitä, että ensin täytyy keksiä, kuinka me saamme sen miljoonan. Sitten voimme miettiä, mitä sille tehdään.

Tuukka oli tietysti oikeassa. Me olimme jo ehtineet unohtaa, että emme voineet lunastaa voittoa, koska olimme alaikäisiä. Minun mielestäni on tosi harmi, että lapset kasvavat niin kamalan hitaasti. Jos minä saisin määrätä, lapsista tulisi aikuisia jo silloin, kun he menevät kouluun. Silloin he saisivat itse päättää kaikista tärkeistä asioista, kuten vaikkapa siitä, lait-
tavatko he mieluummin sen kamalan kutittavan ja
ällöttävän oranssin pipon, vaiko sittenkin mieluum-

min sen uuden hienon lippalakin, jonka kummitäti lähetti Amerikasta.

– Entä jos me vain naamioidumme, niin kuin yleensäkin? Hanna ehdotti.

Se oli tietysti muuten hyvä ehdotus, mutta koulun askarteluvarasto ammotti tyhjiyttään. Me olimme käyttäneet viimeiset pumpulit naamioituessamme sijaisiksi.

– Minä voin hakea ne rahat, Samppa sanoi yllättäen.

– Kuinka sinä ne saisit? minä ihmettelin.

– Minähän olen jo naamioitunut, hän selitti. – Minähän olen oikeasti Batman, mutta nyt minä olen va-
lepuvussa.

Sampan ajatuksessa oli ajatusta, mutta me emme silti olleet aivan varmoja asiasta. Sitä paitsi me emme
tienneet, saisiko Batmankaan rahoja, sillä kukaan, joka käytti lepakkonaamaria ja puki lyhyet kalsarit pitkien päälle, ei voinut olla kovin aikuinen.

– Ehkä ajatus naamioitumisesta ei olekaan niin huono, Tuukka sanoi äkkiä.

– Meidän pitää vain tehdä se päinvastoin kuin yleensä.

– Siis riisua eikä pukea? Hanna yritti ymmärtää.

– Tarkoitatko, että seitsemän nakupelleä saa rahat helpommin kuin seitsemän parrakasta setää? Tiina halusi tietää.

– Joko mennään? Pate halusi tietää. Hän oli jo ehtinyt riisua takin, paidan ja housut. Tällä kertaa hänen kalsareissaan oli rakettien sijasta autoja.

– Ei, sanoi Tuukka. – Me emme riisu. Meistä ei myöskään tule parrakkaita setiä, vaan me naamioidumme tädeiksi.

Tuli hetkeksi hiljaista. Ehkä Tuukka kuitenkin oli oikeassa. Kukaan ei osaisi epäillä seitsemää parrakasta tätiä lapsiksi.

Me nyökkäsimme, paitsi Samppa, joka parkui:

– Batman ei takuulla käytä hametta.

Kaikki muut lähtivät kotiin naamioitumaan, mutta minä jäin vielä hetkeksi siivoamaan meidän kokouspaikkaamme. Minä poimin roskat lattialta ja viikkasin huovat, jotka me olimme saaneet opettajan vaimolta. Minusta on mukavaa, kun paikat ovat järjestyksessä.

OLETTEKO TE NIITÄ LAPSIA?

Minulla oli punainen hame, aika runsaasti huulipunaa ja käsilaukku.

Hannalla oli sininen mekko ja ihan yhtä paljon huulipunaa kuin minullakin. Sen lisäksi hänellä oli äitinsä kannettava tietokone. Hän arveli, että se teki aikuismaisen vaikutuksen ja lisäksi sitä varmasti tarvittaisiin, kun jakaisimme miljoonan seitsemällä.

Tiinalla ei ollut niin paljon huulipunaa, mutta puuteria sitäkin enemmän. Hänen hameensa oli pääosin keltainen, mutta siinä oli aika paljon puuterin värisiä pilkkuja.

Tuukan hame oli ruskea. Se oli hänen äitinsä, kuten oli myös se turkoosi luomiväri, jota oli Tuukan silmien ympärillä. Minua vähän nauratti, sillä Tuukka näytti ihan siltä pesukarhulta, jonka minä näin kesällä eläintarhassa.

Pukari ei ollut suostunut laittamaan hametta, mutta hän oli sitonut sinisen rusetin toiseen nyrkkeilyhansaansa. Sekin oli hänen mielestään jo liian tätimäistä, mutta hän oli päättänyt uhrautua miljoonan eteen. Raha sai ihmeitä aikaan.

Samppakin väitti laittaneensa huulipunaa ja silmämeikkiä, mutta niitä ei tietenkään näkynyt batman-naamarin alta.

Paten huulipuna sen sijaan näkyi. Ja kauas. Sen lisäksi näkyi paljon muutakin, sillä hänellä oli äitinsä bikinit, kukkahattu, korkokengät ja jääkiekkokassi, jonka hän oli ottanut rahoja varten. Patea vähän paleli, sillä oli melko viileä ilma ja edellisen päivän lumihiutalet olivat vaihtuneet vesisateeksi. Onneksi matka bus-sipysäkiltä veikkaustoimistoon ei ollut kovin pitkä.

Aulassa oli korkea tiski, jonka takana istui viikkäs setä. Sedällä oli kuitenkin tärkeää tekemistä. Hän nimittäin leikkasi viiksiään pienillä saksilla. Se oli hurjan tarkkaa puuhaa, eikä setä siksi huomannut seitsemää täysi-ikäistä, jotka kävelivät hänen ohitseeseen hissiin.

– Mihin kerrokseen mennään? minä ihmettelin, kun katsoin hissin nappeja.

– Mahdollisimman korkealle, päätti Tuukka.

Niinpä me nousimme mahdollisimman korkealle aina kahdeksanteen kerrokseen saakka. Sen korkeammalla olevaa nappia ei kukaan meistä ylettänyt painamaan.

Hissin ovet avautuivat suoraan suureen halliin, joka oli täynnä erilaisia pelikoneita. Valkoiseihin takkeihin pukeutuneet miehet ja naiset häärivät laitteiden ympärillä, eivätkä lainkaan tuntuneet huomaavan kuutta tättiä ja Batmania, jotka olivat tulleet hakemaan lottovoittoa. Minun mielestäni se oli kummallista ja vähän epäkohteliastakin. Minä olin aina luullut, että lottovoittajille levitetään punainen matto ja sitten tarjotaan kakkua ja kahvia. Mistään sellaisesta ei nyt näkynyt jälkeäkään.

Muista erillään, lasisen seinän takana, kaksi työntekijää puuhaili uutuuttaan kiiltävän ja melko suuren koneen kimpussa. Me päätimme mennä heidän luokseen.

– Siinähan te olette, toinen miehistä sanoi meitä vilkaisematta.

– Juuri ajoissa. Tämä on nimittäin valmis koekäyttöön, huomautti toinen. Hän laski ruuvimeisselinsä pöydälle ja vilkaisi lopultakin meitä. Sitten hän hieraisi silmiään ja nykäisi toista miestä takinliepeestä.

– Viitsitkö katsoa?

Toinen mies kääntyi meihin päin ja hätkähti kuin olisi nähnyt kummituksen. Me puolestamme hymyilimme ja yritimme näyttää niin täysi-ikäisiltä kuin osasimme. Se oli oikeastaan aika helppoa. Minä luulen, että me olimme upea näky. Tuukan luomiväri oli tosin valahtanut vesisateessa pitkin poskia ja Tiinan poskipuna oli valunut kaulaan. Paten kukkahatun lierit olivat sateessa lerpahaneet silmille niin että hän näytti vähän mustesieneltä, jonka päällä kasvoi päivänkakkara. Mutta muuten me näytimme ihan aikuisilta.

– Teillä on hienot takit, Hanna sanoi rupattelevan aikuiseen sävyyn.

– Oletteko muistaneet harjata hampaanne? Tiina kysyi oikein äitimäisesti.

– Peskää kätenne ennen ruokailua, koska olette sorkkineet tuota konetta, huomautti Tuukka isällisesti.

– Mikä kone se muuten on? Pate kysyi patemaisesti.

Lopulta miehet havahtuivat. He vilkaisivat toisiaan ja sitten meitä.

– Oletteko te niitä lapsia? setä kysyi varovasti.

– Olemme, sanoi Pate.

– Emme ole, sanoimme me muut.

– Emme olekaan, korjasi Pate.

– Me olemme kuusi tavallista tätiä ja yksi Batman-täti, selitin minä.

– Ja me olemme kaikki täysin täysi-ikäisiä, Hanna täydensi.

– Erittäin, Pate nyökkäsi.

Sedät katsoivat toisiaan uudestaan. Sitten toinen huokasi syvään.

– Mitä ne niille siellä koulussa nykyään syöttävät?

– Mistä sinä nämä tilasit?

– Tuosta koulusta kadun toiselta puolelta.

– Minun kouluajanani pojilla oli vielä housut.

– Minun kouluajanani tytöillä oli letit ja kiiltokuvavihko.

– Lapsuus lyhenee.

– Aikuisuus kutistuu.

Sitten sedät veivät meidät upouuden pelikoneen äärelle. Se oli muuten samanlainen kuin useimmat muut masiinat, joita olimme tietysti nähneet kaupoissa ja kahviloissa, mutta tässä mallissa ei ollut kuin yksi nappula ja näyttöruudun tilalla oli lasinen ikkuna, jonka takana oli aika paljon kaikenlaisia hedelmiä.

– Tämä tässä on uusin pelikoneemme. Se on hedelmäpeli, toinen setä selosti.

– Raha laitetaan tästä aukosta ja kone arpoo sitten välipalahedelmän, joka putoaa luukusta. Tätä peliä saavat pelata lapsetkin.

Me katsoimme setiä vähän hölmistyneinä. Mitä ideaa oli voittaa koneesta hedelmä, kun vanhemmat ja keittolan tädit tuputtivat sellaisia vähän joka välissä muutenkin?

– Kuka haluaa aloittaa? toinen sedistä kysyi ja kai voi taskustaan kolikon, mutta kukaan ei halunnut kokeilla. Me olimme nimittäin tulleet hakemaan miljoonaa, emme banaania.

– Me ottaisimme mieluummin käteistä, sanoi Tuukka.

– Miljoonan, täsmensi Hanna.

– Tähän kassiin ja sassiin, Pate vaati.

– Rahaa ja rahaa. Minähän sanoin sinulle, että nykyajan nuoret ajattelevat vain rahaa, toinen miehistä puuskahti.

– Minähän sanoin, ettei tämä kiinnosta ketään, toinen setä sanoi.

– Minua kyllä kiinnostaa. Minulla on aina nälkä, vakuutti Pate. Hän otti rahan ja pani kolikon auto-

maattiin. Koneen sisältä kuului ensin vähän niin kuin hiljaista muminaa, sitten kolahti ja sirisi. Vähän ajan päästä lasiruudun takana olevat hedelmät heilahtivat ja kone ampui kovan plopsahduksen saattelemana joltain suoraan Sampan otsaan ja lennätti batmanhupun ilmaan. Onneksi se hedelmä oli persikka, eikä esimerkiksi omena tai kookospähkinä. Me hengähdimme järkyttyneinä. Sampalla oli kuin olikin huulipunaa, ripsiväriä, luomiväriä ja puuteria ja vieläpä aika runsaasti. Samppa näytti nimittäin ihan Jokerilta, Batmanin päävastustajalta. Samassa me tajusimme, että kyseessä oli katala juoni. Jokeri oli naamioitunut Batmaniksi ja aikoi ryöstää meiltä meidän miljoonamme.

– Batman olisi kyllä lopulta pelastanut kaikki ja hankkinut ne rahat takaisin, Samppa mutisi kiskoen huppua takaisin.

– Mmm, täytyy vielä vähän säätää, toinen miehistä tuumi kumartuen kurkistamaan koneen kitusiin. Juuri silloin masiinasta kuului taas paukahdus ja uusi ammus singahti sen uumenista. Tällä kertaa se oli mandariini, joka losahti miehen päälakeen. Sitten kuului pahaenteistä rutinaa ja useita vingahduksia.

– Suojautukaa! toinen miehistä huusi ja heittäytyi lattialle. – Päävoitto tulossa!

Me olimme tietysti kateellisia, sillä Patella oli näköjään voittoputki menossa. Me ehdimme juuri ja juuri maastoutua, kun kone alkoi tulittaa sarjassa. Hetken ajan ilma oli sakeana banaaneja, appelsiineja, kiivejä, omenoita ja monia muitakin hedelmiä. Niitä läjähteli seiniin ja ikkunoihin ja osa lensi väliseinän yli halliin, missä työntekijät juoksentelivat ja maastoutuivat parhaan kykynsä mukaan.

Lopulta kone hiljeni. Hedelmät olivat lopussa.

– Saako toisenkin kolikon? kysyi Pate.

Me hämmästyimme, kun sedät sanoivat, ettei heillä ollut enää yhtään enempää rahaa. Se oli tietysti harmi, sillä mekään emme voineet pyytää miljoonaamme, jos rahat kerran olivat loppuneet. Emmekä me ehtineet kysyä sitä keneltäkään muultakaan, sillä miehet hälyttivät paikalle sen viiksekkään vartijasedän, joka sitten talutti meidät ulos talosta. Vaikka me emme saaneetkaan miljoonaamme, ei meidän kuitenkaan tarvinnut lähteä aivan tyhjin käsin. Pate oli nimittäin ehtinyt haalia hedelmäpommittuksesta kassinsa täyteen banaaneja.

– Banaanissa on miljoonan banaanin alku, Tuukka totesi.

SINULLA ON TERVE LATVUSTO

Me olimme taas alussa. Oli selvää, että emme saisi lunnastettua lottovoittoa ilman aikuisen apua. Oikean aikuisen, sillä pelkkä tekoparta tai kukkahattu ei nyt riittänyt. Ongelma oli vain se, että me emme tienneet, kenen puoleen kääntyä.

Omat vanhempamme vain hermostuisivat.

Opettaja oli jo muutenkin hermostunut.

Opettajan vaimolla oli kädet täynnä uutta vauvaa, joka oli hermostunut.

– Sijainen, keksi Tuukka.

– Mutta mehän emme oikeastaan edes tunne häntä, Hanna epäili.

– Sitä paitsi hän on kalju, sanoin minä.

– Entä sitten? Tuukka kysyi.

– Kaikissa elokuvissa epäilyttävät tyypit ovat kaljuja, minä tiesin.

– Ei kaljua karvoihin katsomista, Tuukka sanoi filosofisesti. – Se joka toisen kaljua harjaa, se itse siihen lankeaa.

Hän oli tietysti oikeassa. Vanha puutarhuri oli ystävällinen ja ainakin hän oli tarpeeksi vanha. Sitä paitsi meillä ei ollut muutakaan vaihtoehtoa.

Meillä oli matematiikkaa. Puutarhuri oli piirtänyt taululle puun, jonka lehtiä me laskimme.

– Jos tervaroso tartuttaa puolet tämän puun lehdistä, kuinka monta tervettä lehteä jää jäljelle? hän kysyi.

– Puolet, vastasi Pate.

– Oikein. Sinulla on terve latvusto, sijainen kehui.

Meitä vähän hämmästytti, että Pate, joka ei muuten erityisemmin loistanut matematiikassa, oli niin hyvä puulaskuopissa. Ehkä hänellä oli hyvä puupää.

Tunnin jälkeen me keräännymme sijaisen ympärille.

– Niin? hän hämmästyi. – Kylläpä te näytätte vakavilta. Onko halla puraissut varpaitanne?

– Meillä on ongelma, Hanna aloitti.

– Onko se pieni vai suuri ongelma?

– Se on miljoonaluokan ongelma, Tuukka täsmensi, ja sitten me selitimme hänelle tilanteen:

– Ensin me lähdimme viemään opettajalle onnitte-lukorttia, mutta sitten Sampalle tuli vessahätä, ja me menimme kukkakauppaan, ja siellä oli täti ja paljon kukkia eikä meillä ollut rahaa niihin, mutta se kauppiastäti oli kiltti, vaikka olikin vähän surullinen, kun joutuu myymään sen kaupan. Hän antoi meille kukkia, jotka me veimme opettajalle. Opettajien vauva on tosi ihana ja söpö ja sillä oli pienen pienet kädet ja se oli ihan opettajan näköinen ja sillä oli hintalappu ranteessa, selitti Tiina.

– Nyt sinä unohdit sen miljoonan, Tuukka muistutti.

– Ai niin, Tiina muisti. – Lisäksi me voitimme miljoonan.

– Ahaa, sanoi sijainen, mutta meistä tuntui, ettei hän oikein tajunnut. Niinpä me selitimme uudelleen.

– Pate siis hukkasi ostoslistan ja sen kympin, jonka hänen äitinsä oli hänelle antanut ja Pate etsi kaikkialta, muttei löytänyt sitä. Tai luuli löytäneensä sen roskapöntöstä, mutta ei se sitten ollutkaan se. Ja sitten kun me etsimme rahaa niihin kukkiin, niin Pate löysi sen taas. Ei siis sitä ostoslistaa, joka on edelleen hukassa niin kuin se kymppikin, vaan lottokupon-

gin. Mutta sitten se kioskin setä sanoi, että meidän täytyy olla täysi-ikäisiä, ja kasvaminen kestää tosi kauan, varsinkin kun pojat eivät kasva ollenkaan, eikä kukaan meistä jaksanut oikein odottaa. Niinpä me naamioidimme ja kävimme Veikkaus-yhtiössä ja kone ampui meille kassillisen banaaneja, selitti Hanna.

– Sinäkin unohdit sen miljoonan, Tuukka muistutti.

– Ai niin, Hanna muisti. – Me voitimme miljoonan.

– Ahaa, sanoi sijainen, mutta ei näyttänyt yhtään sen viisaammalta.

Sitten Samppa, Pukari ja Pate selittivät yhteen ääneen. Se kuulosti vähän samalta kuin kojoottilauma olisi tapellut lihakimpaleesta.

– Haluatteko te siis, että minä lottoan teidän puolestanne? sijainen kysyi otsaansa rypistäen.

Meistä alkoi tuntua, että asian selittämiseen kuluisi aikaa.

– Meidän pitää käyttää vertauksia, Tuukka arveli.
– Aikuiset käyttävät niitä, kun puhuvat vaikeista asioista. Ei kannata pitää kirvestä vakan alla. Itku pitkästä kynttilästä, Tuukka vertasi.

Sijainen ei kuitenkaan näyttänyt yhtään ymmärtäväisemmältä. Päinvastoin. Hänen otsansa oli rypyssä kuin vasta kynnetty pelto.

– Pate, näytä hänelle, Hanna pyysi.

– Ei kieltä vaan se kuponki, Tuukka täsmensi. Pate veti kielensä takaisin ja työnsi kätensä housujensa taskuun. Sitten hän työnsi kätensä toiseen taskuun ja sitten vielä kolmanteen ja neljänteen. Sitten häneltä loppuivat taskut.

– Minä en löydä sitä, Pate sanoi.

EPÄILTYJÄ

Pate penkoi huonettaan. Koulun jälkeen me olimme juosseet heille etsimään kadonnutta kuponkia.

Huone oli yllättävän siisti ollakseen pojan ja tosi siisti ollakseen Paten. Hänestä paljastui koko ajan uusia puolia. Pate oli selvästi sisäsiisti ja monien arvoitusten mies.

– Ei se ole täällä, Pate puuskahti, kun oli seulonut roskakorin roskat jo kolmanteen kertaan.

– Ehkä sinun äitisi on löytänyt sen? Tiina ehdotti.

– En usko. Äiti valitti eilen, ettei meillä ole rahaa ostaa isälle taas uutta virveliä ja että ne entiset viisi-toistakin lojuvat käyttämättöminä komerossa.

Pate oli varmasti oikeassa. Hänen äitinsä ei varmaankaan olisi välittänyt yhdestä virvelistä, jos olisi juuri saanut miljoonan.

– Ehkä sinun äitisi on pessyt sinun housusi ja tyhjentänyt samalla niiden taskut, Hanna ehdotti.

Se oli muuten ihan järkeenkäyvä ehdotus, paitsi että Paten housut eivät kyllä näyttäneet siltä, että niitä olisi pesty ihan äskettäin. Toisessa polvessa oli jotain punertavaa ja toinen polvi oli ihan vihreä. Vihreä oli luultavasti ruohoa, joten edellisestä pesukerrasta oli jo aikaa. Meidän oli siis keksittävä jokin muu selitys.

– Missä sinä näit sen viimeksi? Tiina yritti olla järkevä.

– Taskussa, vastasi Pate.

Kaikki muistivat, kuinka Pate oli kioskissa pannut kupongin taskuunsa.

Me yritimme muistella, missä kaikkialla olimme käyneet. Sairaalassa. Opettajan pihassa. Veikkausyhtiössä. Koulussa.

– Minä luulen, että me olemme väärillä jäljillä, epäili Tuukka.

Me hämmästyimme, sillä me emme tienneet olevamme jäljillä ollenkaan.

– Meidän on oltava järjestelmällisiä. Muuten tämä on kuin etsisi vakkaa heinäsuovasta.

Me nyökkäsimme, sillä kukaan ei halunnut joutua

etsimään vakkaa, koska me emme edes tienneet, mil-
tä se näytti.

– Sen sijaan, että me mietimme paikkoja, meidän
pitää pohtia henkilöitä, jotka voivat olla syyllisiä,
Tuukka sanoi vakavalla äänellä ja loi meihin synkän
katseen.

Minun suuni loksautti auki. Syyllisiä. Se kuulosti
pelottavalta, jotenkin aikuismaiselta.

– Me näytimme kuponkia kukkakaupan tädille,
Hanna muisteli.

– Kioskin setä kertoi meille voitosta, Tiina sanoi.

– Ne Veikkauksen kaksi miestä ovat voineet arva-
ta, miksi me olimme siellä, minä epäilin.

– Me kerroimme kaiken sijaiselle, Tuukka pohti.

– Mutta kuponkihan oli silloin jo kadonnut, minä
huomautin.

– Niinpä. Mutta puutarhuri tarvitsee miljoonan
puutarhaansa. Hän on voinut viedä kupongin jo aiem-
min ja hän vain teeskenteli tietämätöntä, selitti Tuuk-
ka.

– Kuinka hän olisi voinut viedä kupongin, jos ei
ole edes tiennyt sen olemassaolosta? Hanna ihmette-
li.

– Varkaat ovat ovelia, Tuukka selitti. – Mutta joka

toiselle kuoppaa kaivaa, se itkee pitkästä ilosta, hän
jatkoivat kohtalokkaalla äänellä, ja me olimme samaa
mieltä.

Meistä oli hurjaa, että rikolliset saattoivat olla niin
ovelia ja häikäilemättömiä.

– Jos se oli opettaja, parahti Samppa. – Se lapsi
maksoi kamalan paljon.

Kukaan ei sanonut pitkään aikaan yhtään mi-
tään. Oli järkyttävää ajatella, että myös meidän oma
opettajamme saattoi olla kaiken takana. Me tietysti
muistimme kaikki ne tavarat, jotka opettajat aikoivat
hankkia uudelle vauvalleen: mopon, kielikurssin,
ylioppilaslakin ja muut kalliit asiat. Oli selvää, että
opettajat tarvitsivat kasapäin rahaa ja olivat siksi
epäiltyjen listalla. Elleivät peräti sen kärjessä.

– Kukkakauppias, kioskinpitäjä, Veikkaus-miehet,
puutarhuri ja opettajat. Epäiltyjen lista on pitkä ja
meillä on paljon töitä. Ei auta kuin kääriä hihat ja
ruveta hommiin, Tuukka totesi.

Me tietysti käärimme. Paitsi Samppa, joka rupesi
parkumaan, koska hänen hihansuunsa olivat niin
tiukat, ettei hän saanut käärittyä niitä.

ALIBI

Kaupunki oli sumuinen ja harmaa. Se kätki sisälleen lukuisia salaisuuksia, joista yksi oli ylitse muiden: kadonneen lottokupongin arvoitus. Seitsemän salapoliisia oli kuitenkin päättänyt ottaa haasteen vastaan ja selvittää syyllisen. Yksikään konna ei ollut turvassa, ennen kuin vastaus olisi löytynyt.

– Ensin meidän on selvitettävä, onko kaikilla epäilyillä alibi, selitti Tuukka, joka tietää kaiken salapoliisin työstä.

– Minulla ei ainakaan ole. Minä sairastin sen jo viime vuonna, Samppa tiedotti.

– Minä en saa nyt sairastua, kauhistui Hanna.

– Minä kuulustelen sitä alibia johtolankaan, jos se yrittää tarttua minuun, uhkasi Pukari.

Salapoliisin työ oli kaikkien mielestä tosi mielenkiintoista, mutta vähän monimutkaista. Me emme nimittäin

oikein ymmärtäneet, miksi epäilyillä olisi pitänyt olla jokin tauti ja miten se liittyi kadonneeseen lottokupongiin. Onneksi meillä oli Tuukka. Hän tietää kaiken.

– Alibi on todiste siitä, että epäilty ei ole ollut rikoksen sattuessa rikospaikalla. Tuukka selitti.

– Ahaa, me sanoimme yhteen ääneen.

– Ymmärsittekö te? Tuukka varmisti.

– Emme, me sanoimme yhteen ääneen.

Sitten Tuukka selitti uudestaan: Jos vaikka Hannalta häviäisi koulussa karkkipussi ja Samppa olisi silloin sairaana kotona, olisi Sampalla silloin alibi. Hän ei olisi voinut viedä Hannan karkkipussia, koska ei ollut edes paikalla.

– Ymmärsittekö te nyt? Tuukka kysyi.

– Totta kai, me ymmärsimme.

– Mutta eihän minulla voi olla sitä alibia, koska minä olen sairastanut sen jo. Kukaan ei koskaan kuuntele minua, Samppa valitti.

Me katsoimme Tuukkaa ja odotimme häneltä selitystä, mutta sitä ei koskaan tullut. Sen sijaan hän nyhti tukon hiuksia päästään. Se oli kaikkien mielestä hiukan kummallista ja me olimme vähän huolestuneita siitä, että Tuukka oli mahdollisesti tulossa kipeäksi. Ehkä hän oli saamassa alibin.

Vaikka emme aivan täysin päässeet selvyyteen alibin olemuksesta, me päätimme kuitenkin selvittää, oliko epäilyllä sellainen. Se kuului Tuukan mukaan asiaan, ja me tietysti halusimme tehdä kaiken oikein.

Me päätimme aloittaa puutarhurista. Se oli luonnollisesti kaikkein helpointa, sillä me tapaisimme hänet heti seuraavana aamuna koulussa. Hanna ehdotti, että me naamioituisimme, mutta Tuukka ei pitänyt sitä tarpeellisenä.

– Kaiken pitää näyttää normaalilta, ettei sijainen ala epäillä, hän selitti.

Tuukka oli varmaan oikeassa. Puutarhuri olisi saattanut epäillä jotain, jos pulpeteissa olisi meidän sijastamme istunut seitsemän parrakasta salapoliisia. Ainakin hän olisi ihmetellyt, minne me olimme kadonneet. Niinpä yritimme käyttäytyä mahdollisimman normaalisti. Se oli vähän vaikeaa, sillä normaalisti me emme käyttäytyneet kovin normaalisti. Emme ainkaan opettajan mielestä.

Ensimmäisellä tunnilla oli äidinkieltä. Sijainen kertoi meille sadun kolmesta pukista ja peikosta, joka vaani sillan alla. Me kuuntelimme normaalin näköisinä. Myös Pate, joka ei tosin kuullut paljoakaan,

sillä hän oli tunkenut korviinsa sinitarramökyt eikä saanut niitä enää irti, mutta sekin oli ihan normaalia, joten ei siinä mitään.

Sitten sijainen ehdotti, että me voisimme näytellä sadun. Hän järjesti pulpetit sillaksi ja kömpi itse niiden alle peikoksi. Samppa sai näytellä pienintä, Pate keskimmäistä ja Pukari suurinta pukkia. Me tajusimme tilaisuutemme koittaneen. Näytelmän varjolla me voisimme kuulustella puutarhuria niin, ettei hän varmasti osaisi epäillä mitään.

Ensin sillalle konttasi Samppa. Häntä vähän hirvitti, sillä hän pelkäsi korkeita paikkoja, puhumattaan peikoista.

– Kuka kulkee sillallani? peikko murisi, kun Samppa oli puolivälissä.

– Täällä on Batman-pukki. Älä syö minua, syö mieluummin vaikka Robin, Samppa vinkaisi.

– Syönpäs kuin syönkin. Minä tulen täältä ja nap-paan sinut, peikko uhkasi.

– Kysy nyt siitä alibista, Tuukka kuiskasi Sampalle.

– Onko sinulla alibi? Samppa kysyi värisevällä äänellä.

– Häh? kysyi puolestaan peikko.

– Olitko sinä paikalla, kun se kuponki katosi? Samppa täsmensi.

Me jännitimme peikon vastausta. Samppakin vapisi sillalla, mutta se oli ihan normaalia.

Äkkiä peikko kurkisti sillan alta.

– Olemmekohan me nyt samassa sadussa? hän kysyi, mutta Samppa ei ilmeisesti enää kuullut sitä, sillä hän säikähti ja pötki sillan yli minkä kintuistaan pääsi.

Seuraavaksi oli Paten vuoro. Hän konttasi sillalle paljon reippaammin kuin Samppa. Puolivälissä peikko taas mörähti:

– Kuka kulkee sillallani?

– Mitä? Sanoiko joku jotain? Pate pysähtyi ja käänteli päätään. Hänellä oli yhä sinitarrat korvisaan, eikä hän siksi kuullut kovinkaan hyvin.

– Täällä on peikko!

– Heikko? Kuka on heikko?

– Kysy siitä alibista, Tuukka käski.

– Häh? sanoi Pate.

– Alibi! me huusimme yhteen ääneen.

– Missä? kysyi Pate.

– Sillan alla! huusimme me.

– Mitä se siellä tekee? Pate ihmetteli.

– Nyt minä tulen ja syön sinut, karjui puolestaan

peikko, mutta Pate ei sitä kuullut. Sen sijaan hän kurkisti sillan alle nähdäkseen kuka siellä oikeastaan oli. Samaan aikaan peikko yritti kurkistaa ylös, mutta kolauttikin päänsä Paten otsaan. Pateen ei kuitenkaan sattunut, sillä hän on aika kovapäinen.

– Te huijasitte. Siellä on vain se vanha puutarhuri, Pate sanoi närkästyneenä ja jatkoi matkaansa.

– Seuraava pässi, peikko kuulutti. Meitä vähän nauratti se, että sijainen erehtyi eläimestä. Sitä paitsi hän itse alkoi muistuttaa vähän pukkia, sillä hänen otsassaan oli kuhmu. Hänen äänensäköön ei kuulostanut enää ollenkaan niin pelottavalta. Lähinnä se vaikutti väsyneeltä.

Sitten oli Pukarin vuoro. Hän oli viimeinen toivomme saada selville, oliko puutarhurilla alibi vai ei. Pukari kapusi reippaasti sillalle ja murisi koko matkan sen puoleen väliin.

– Kuka kulkee sillallani? Peikko karjaisi.

– Minä kysyn, sinä vastaat, karjaisi puolestaan Pukari.

– Ei täällä kyllä niin lue, peikko sanoi selaten satukirjaa, joka hänellä oli sillan alla.

– Varastitko sinä meidän miljoonamme? Pukari-pukki tivasi.

– Nyt minä tulen ja syön sinut, peikko palasi käsi-
kirjoitukseen.

– Siinä tapauksessa minä pökkään sinua käkätti-
meen, Pukari urisi.

Peikko ponkaisi sillan alta ja yritti kaapata Pu-
kari-pukin syliinsä. Sitä hänen ei olisi tietenkään
pitänyt tehdä, sillä Pukari on aika vikkelä. Hän
puraisi peikkoa nenään, ennen kuin tämä ehti edes
hipaista. Peikko parkaisi kamalasti ja syöksyi saman
tien ovesta ulos. Suurin pukki sen sijaan köpötteli
rauhassa sillan yli aivan niin kuin sadussa kuuluikin.
Me tietysti taputimme. Esitys oli tosi hieno, vaikka
me emme saaneetkaan selville, oliko sijainen vienyt
meidän miljoonamme vai ei.

– No, onko se peikko syyllinen vai ei? kysyi Pate.
Se oli hyvä kysymys.

MITÄ SINÄ AIOT TEHDÄ RAHALLA?

Me pidimme kriisikokouksen. Kukaan ei tosin ollut
aivan varma, mikä sellainen on, mutta se kuulosti
joka tapauksessa hienolta.

– Minä uskon, että se puutarhuri on syyllinen, sa-
noi Hanna.

– Nyt ei pidä hätiköidä. Salapoliisin työ vaatii
kärsivällisyyttä. Parempi katsoa katua kuin vakkaa
kynttilän alla, Tuukka rauhoitteli.

Me olimme tietysti samaa mieltä. Tuukan silmälasit
kiilsivät katulyhdyn valossa, ja minun mielestäni hän
näytti vähän Harry Potterilta. Minä en ollut koskaan
tullut ajatelleeksi, että neron kuorensa alla Tuukka
oli tosi söpö ja syvämietteinen.

– Meillä on vielä monta epäiltyä, joiden alibit ovat
varmistamatta. Aikaa on kuitenkin vähän, sillä syyllinen
voi paeta maasta meidän miljoonamme kanssa,
Tuukka jatkoi.

Tuukalla oli suunnitelma, ja se oli nerokas. Seuraavana päivänä me hajaantuisimme ja muodostaisimme kuulustelupartiot. Jokainen ryhmä tarkistaisi yhden epäillyn alibin sen sijaan, että me kaikki ryntäilisimme paikasta toiseen. Näin säästyisi runsaasti aikaa ja vaivaa.

Kun suunnitelma oli valmis, me keskityimme haaveilemaan miljoonastamme.

Hanna oli päättänyt ostaa omalla osuudellaan uuden penaaalin. Jos rahaa vielä jäisi, hän voisi lahjoittaa loput nälkäänäkeville. Hanna ajatteli antaa rahat valokuvamalleille, jotka hänen mielestään näyttivät tosi nälkiintyneiltä.

Tiina halusi ostaa uuden pipon ja sen lisäksi vielä sellaisen kynän, joka kirjoittaa monella värillä. Me vähän epäilimme, etteivät rahat riittäisi molempiin, mutta ehkä Tiina voisi ostaa kynän osamaksulla.

Minä kerroin koiranpennusta, josta olen haaveillut. Jos se olisi poika, sen nimeksi tulisi Hippu. Jos se olisi tyttö, sen nimeksi tulisi Muru. Sellaiset ovat kuitenkin kamalan kalliita, enkä minä tiennyt, riittäisikö edes miljoona kokonaisen oikean koiran ostamiseen.

Samppa halusi ostaa Batman-auton, vaikka hänellä ei ole edes ajokorttia. Samppa tosin väitti, ettei Bat-

man tarvitse sellaista, mutta me olimme eri mieltä. Jos poliisi pysäyttäisi Batmanin ja pyytäisi ajokortin ja rekisteriotteen, eivät siinä mitkään lepakkoselitykset auttaisi. Sampan olisi siis ensin ajettava ajokortti, ja sen hän voisi tehdä vasta kun olisi täysi-ikäinen. Silloin me tietysti muistimme, mitä Sampan äiti oli sanonut miehistä, jotka eivät hänen mukaansa koskaan kasva aikuisiksi. Samppa puhkesi itkuun. Raha ei tee ketään onnelliseksi, ei edes Batmania.

Pukari sanoi sijoittavansa rahat lyhyen ja pitkän koron rahastoihin. Sen lisäksi hän sanoi harkitsevansa osakesalkkua, joka olisi hajautettu vähintään kolmeen eri toimialaan. Minä näin ilmestyksenomaisesti mielessäni Pukarin istumassa suuren puisen konttoripöydän takana. Hän oli muuten samannäköinen kuin nyt, mutta nyrkkeilyhanskojen sijasta hänellä oli kädessään kännykkä ja Ferrarin avaimet.

Pate sanoi ostavansa rahoilla uuden äidin. Se vanha oli nimittäin määrännyt Paten pitämään pitkiä kalsareita ja kumisaappaita. Meidänkin mielestämme se oli tietysti väärin, mutta me epäilimme, ettei miljoonan seitsemäsosalla saanut kovin uutta äitiä, ei edes kokonaisella miljoonalla. Äidit ovat nimittäin kultaakin kalliimpia, niin kuin isä aina sanoo.

– Kyllä käytettykin kelpaa, kunhan se ei koko ajan määräile, Pate jupisi. Meitä vähän nauratti, sillä eihän määräilemättömiä aiteja tietenkään ole edes olemassa. Ei uusia eikä käytettyjä. Määräileväisyys oli äitien tyyppivika. Ja mitä käytetympi äiti, sitä määräilevämpi.

Tuukka ei sanonut mitään. Hän näytti mietteliäältä ja vähän poissaolevalta.

– Mitä sinä aiot tehdä sillä rahalla? Hanna kysyi.

Tuukka ei vastannut. Hän vain huitaisi kädellään kuin koko raha ei olisi edes kiinnostanut häntä. Minusta tuntui, että hän vilkaisi minua vähän pelokkaasti aivan kuin hänellä olisi ollut jotain salattavaa. En kuitenkaan ehtinyt kysyä asiasta enempää, sillä juuri silloin pihaan ajoi taksi.

Opettajat tulivat kotiin uuden vauvansa kanssa.

Me ryntäsimme tietysti heitä vastaan, ja siitä tulikin tosi iloinen jälleennäkeminen. Samassa kyydissä tulivat nimittäin myös koirat Kojo ja Ootti sekä opettajien toinen lapsi, joka oli nyt jo yli vuoden vanha.

Koirat loikkivat villoin meidän ympärillämme. Opettajakin loikki villisti ympäriinsä yrittäen saada kiinni koirat ja vanhemman lapsensa, jotka kaikki juoksivat eri suuntiin. Sitten taksinkuljettajakin pin-

kaisi juoksuun ja yritti tavoittaa opettajan, jonka hän luuli aikovan paeta maksamatta. Me sen sijaan olimme aivan rauhallisia ja ihailimme vauvaa, jota opettajan vaimo esitteli. Siitä ei tosin näkynyt muuta kuin ruttuiset kasvot peiton sisältä, mutta söpö se silti oli. Ja aivan samannäköinen kuin opettaja, jonka taksinkuljettaja talutti takaisin autolle. Yhtä ryppyinen ja yhtä punainen.

Kun opettaja oli lopulta maksanut kyydin ja saanut kiinni kaikki karkulaiset, hän tuli meidän luoksemme.

– Minä palaan ylihuomenna kouluun, hän ilmoitti.

– Mutta minä luulin, että sinä jäät isyyslomalle, opettajan vaimo hämmästyi.

– Työkin on lomaa tämän rinnalla, sanoi opettaja. Sitten koko perhe meni sisälle, ja me vilkutimme heille. Vasta kun opettaja oli sulkenut oven, me muistimme alibin.

Opettaja avasi oven. Hänellä oli vauva sylissä ja hän näytti vähän harmistuneelta. Vauvan hoitaminen oli varmaankin kovaa työtä.

– No?

– Onko sinulla alibi? kysyi Tuukka.

Opettaja katsoi meitä vähän kummastuneen näköisenä. Sitten hän vilkaisi vauvaa, joka rupesi parkumaan.

– Valitettavasti ei ole, opettaja huokaisi ja sulki oven.

ME HAJAANNUIMME

Seuraavana päivänä me hajaannuimme. Tuukka ja minä menimme kukkakauppaan. Samppa ja Pate menivät lottokioskiin ja loput meistä Veikkaus-yhtiöön. Me sovimme, että tapaisimme illalla kokouspaikassamme opettajan takapihalla.

Minun ja Tuukan reissusta tuli aika lyhyt. Kukka-kaupan ovelta oli nimittäin lappu: liike lopetettu.

– Kukkakauppias on siis syytön, minä totesin.
– Hänen ei olisi tarvinnut lopettaa kauppaansa, jos hänellä olisi ollut miljoona.

– Ei välttämättä. Voihan olla, että hän on lunastanut rahat ja paennut maasta, Tuukka epäili.

Sitä me emme kuitenkaan koskaan saisi tietää, sillä kauppa oli pimeä ja tyhjä. Vain joitain kuivuneita lehtiä näkyi lojuvan lattialla, kun me kurkistimme ikkunasta.

Tuukka ja minä tulimme kokouspaikkaan paljon

ennen muita. Ulkona oli jo hämärää. Siellä täällä näkyi jouluvaloja. Opettajien ikkunassakin oli kynttelikkö. Aattoon oli enää runsas viikko.

– Mitä sinä toivot joululahjaksi? minä kysyin Tuukalta.

Tuukka hätkähti kuin joku olisi nipistänyt häntä takapuolesta.

– En mitään, hän sanoi ja vilkaisi minua nopeasti. Taas se sama, vähän hätäntynyt katse, jonka olin huomannut jo aiemmin.

– Et mitään? minä hämmästyin.

– Minä... en usko enää joulupukkiin.

Minä hämmästyin. Eihän joulupukkiin tarvinnut uskoa saadakseen lahjoja. Hän toi niitä joka tapauksessa. Minä sanoin sen Tuukalle, mutta hän oli niin kuin ei olisi kuullut tai ymmärtänyt.

– Jouluku on niin kaupallinen. Kaikki vain haluavat jotain, hän sanoi hiljaa.

Se kuulosti vaikuttavalta. Varsinkin kun Tuukan lasit olivat söpösti huurussa. Mutta silti minä halusin joululahjaksi uuden barbitalon ja karaokepelin ja luistimet ja tietysti ennen kaikkea koiranpennun. Suloisen, pörröisen, tuhisevan ja leikkisän pennun. Tuukka on joskus aika erikoinen.

Molemmat muut ryhmät saapuivat melkein yhtä aikaa. Samppa ja Pate raportoivat ensin:

– Me menimme kioskiin ja kysyimme, oliko sedällä alibia. Hän sanoi, että oli, mutta ei myy sitä meille, koska se on niin raaka, aloitti Pate.

– Sitten me selitimme sedälle, ettei se mitään, sillä minulla oli se jo viime syksynä, juuri kun meidän piti lähteä Kaisa-tädin luokse kylään, jatkoi Samppa.

– Se setä meni vakavaksi ja sanoi, että vanhempien pitäisi katsoa tarkemmin, mitä heidän lapsensa lukevat, Pate kertoi.

– Minä sanoin, etten minä mitään lukenut, kun olin niin kipeä sen alibin takia, Samppa lisäsi.

– Sitten se setä vain nauroi.

Tiina, Hanna ja Pukari olivat käyneet Veikkaus-yhtiössä.

– No, onnistiko teitä? kysyi Tuukka.

Tiina kaivoi taskustaan mandariinin ja Hanna omenan.

– Se hedelmäpeli toimii nyt jo paremmin, Hanna selitti.

– Paitsi että banaanit eivät oikein mahdu kokonaisina ulos, täydensi Tiina, kun Pukari kaivoi taskustaan pelkkää banaanimössöä.

Vesiperä. Itku pitkästä tikusta. Me emme olleet yhtään viisaampia, vaikka olimme kuulustelleet kaikki epäillyt.

– Ei saa masentua. Sateen jälkeen tulee sääennuste, Tuukka lohdutti meitä. – Me siirrymme seuraavaan vaiheeseen.

– Mikä se on? minä kysyin.

– Johtolanka, sanoi Tuukka. – Meidän täytyy löytää sellainen.

Sitten Tuukka selitti, että johtolanka on vihje, joka paljastaa syyllisen.

– Rikolliset jättävät aina jälkiä: sormenjälkiä, kengänjälkiä, harvinaista multaa, jota löytyy vain rikollisen kukkalaatikosta, vaatekappaleen, käyntikortin tai vierasmaalaisen kolikon. Meidän on vain löydettävä ne, hän päätti selityksensä.

Meistä oli vähän outoa, että varkaat olivat niin kovia sotkemaan. Melkein yhtä kovia kuin isät. Minusta alkoi vähän tuntua siltä, että me tarvitsisimme apuvoimia. Me tarvitsisimme äidin, joka löytää helposti ainakin kaikki isän jättämät jäljet. Tuukkakin oli samaa mieltä siitä, että me emme selviäisi johtolangan etsimisestä yksin. Hän ei kuitenkaan halunnut avuksi äitejä, vaan koiran.

– Koirat ovat taitavia etsimään jälkiä. Niiden hajuaisti on neljäsataa kertaa parempi kuin ihmisen, tiesi Tuukka.

– Minun isäni haisee välillä enemmän kuin neljäsataa koiraa, huomautti Pate.

– Mistä ihmeestä me saamme koiran? ihmetteli Hanna.

Samassa me kuulimme ulvontaa. Eikä ulvojia ollut vain yksi, sillä opettajien talossa ulvoi kokonaista kaksi puolikojoottia.

VOIMATURVE OLKOON KANSSASI!

Opettaja palasi töihin selvästi virkistyneenä. Hän suorastaan puhkui intoa ja energiaa.

Myös sijainen tuli aamulla kouluun. Hän tuli jättämään meille hyvästit ja antoi jokaiselle muistoksi ruukun, johon oli istutettu puun taimi. Hannalla oli tammi, Tiinalla oli vaahtera ja minulla oli koivu. Tuukalla oli mänty, Sampalla paju, Pukarilla kuusi ja Patella kataja.

– Kiitos, että sain opettaa teitä. Teistä kasvaa vielä vahvarunkoisia ja lehteviä yksilöitä. Minä olen varma, että te versotte menestyksekkäästi ja tuotate runsaan sadon, josta muutkin saavat nauttia. Te olette terveitä ja voimakkaita taimia.

– Me ammattilaiset täällä koulussa puhumme kyllä lapsista, opettaja huomautti.

– Ehkä teidän tosiaan pitäisi puhua vähemmän ja tehdä enemmän, puutarhuri sanoi.

– Sovitaanko niin, että minä hoidan lapset ja kysyn sinulta neuvoa sitten kun haluan istuttaa petunioita, opettaja ehdotti.

– Valoa ja ravinteita sinullekin, sijainen toivotti opettajalle.

– Voimaturve olkoon kanssasi, toivotti puolestaan opettaja.

Meistä se oli herttaista. Oli hienoa katsella, kun kaksi kokenutta ammattilaista hyvästeli toisensa. Ennen lähtöään sijainen sanoi vielä, että me voisimme koska tahansa vieraila hänen puutarhallaan, joka sijaitsi kaupungin laidalla. Sinne hän alkaisi istuttaa miljoonametsäänsä heti, kun löytäisi rahoittajan.

– Kaikenlaisia hortonomeja sitä tänne päästetään hortoilemaan ja sekoittamaan herkkien lasten mieltä, opettaja tuhahti, kun puutarhuri oli mennyt. – Nyt vikinät pois ja oppikirjat esille. Ensimmäinen joka rupeaa rönsyilemään saa nimensä taululle. Minä kitken ylimääräiset rikkaruohot teidän ajatuksistanne ja karsin kaikenlaisen asiattoman käytöksen heti alkuunsa juurineen päivineen.

Minua vähän hämmästytti, että opettajakin tiesi niin paljon puutarhanhoidosta. Hänen menetelmänsä olivat kyllä selvästi ronskimpia kuin vanhan puutar-

hurin, mutta me olimme joka tapauksessa onnellisia siitä, että meidän oma, tuttu ja turvallinen opettajamme oli palannut.

Viimeisellä tunnilla piti olla askartelua.

– Me teemme nyt perinteiset joulutontut vessapaperirullista, pumpulista ja silkkipaperista, opettaja selitti. – Järjestäjät hakevat tarvikkeet varastosta.

Matkalla varastoon minua ja Hannaa nauratti, sillä me toki tiesimme, ettei siellä ollut enää juuri mitään. Hanna sentään löysi yhden vessapaperirullan, ja minä löysin kaksi nappia.

– Missä pumpuli on? opettaja hämmästyi.

Me kerroimme totuuden.

– Entäs liima?

Me kerroimme.

– Silkkipaperi?

Me kerroimme.

– Katastrofi!

Me emme kertoneet, sillä me emme tienneet, missä se katastrofi oli ja kuka sen oli käyttänyt loppuun. Opettaja pyöritteli vessapaperirullaa kädessään. Hän vaikutti vähän neuvottomalta. Tai ehkä hän vain yritti keksiä, kuinka me voisimme askarrella siitä ja

kahdesta napista seitsemän joulutonttua. Me odotimme jännittyneinä ratkaisua.

Juuri silloin rehtori kurkisti luokkaan.

– Minä kuulinkin, että sinä olet palannut, rehtori sanoi.

– Minä palasin, kun kuulin, että minut oli korvattu hortonomilla.

– Määrärahat ovat niukat.

– Näköjään. Tiedätkö sinä, mikä tämä on? opettaja näytti rehtorille tyhjää vessapaperirullaa.

– Se näyttää vähän vessapaperirullalta, rehtori sanoi varovasti.

– Väärin. Tämä tässä on käsityötuote, jonka avulla oppilaat kokevat työn iloa ja vahvistavat elämyksellisyyttä, luovuutta ja vuorovaikutustaitoja. Se auttaa oppilasta ottamaan vastuuta esineympäristöstään ja toteuttamaan kestävän kehityksen periaatteita.

Me hämmästyimme, sillä meistä opettajan kädessä oli edelleen tyhjä vessapaperirulla, mutta ehkä se oli jotain meille tuntematonta merkkiä.

– Määrärahat ovat niukat, rehtori toisti. – Minä olen kyllä lähettänyt tiukkasävyisen kirjeen ja anonut viipymättä lisää rahaa, mutta tiedäthän sinä...

Opettaja ei kuitenkaan tiennyt tai sitten hän ei

vain kuunnellut. Hän nimittäin askarteli. Opettaja kiinnitti sinitarralla kaksi nappia vessapaperirullaan ja ojensi sen sitten rehtorille.

– Hyvää joulua!

– Kiitos, rehtori sanoi vähän vaisusti, vaikka opettajan lahja oli hieno. Suurine silmineen se näytti vähän pöllöltä.

– Eipä kestä. Se on koko luokalta. Huomaatko, kuinka syyttävästi se tuijottaa sinua nappisilmillään?

– En minä voi sille mitään, ettei rahaa ole.

– Mutta minä voin, sanoi opettaja.

Me järkytyimme. Opettajahan oli sanonut, ettei hänellä ollut alibia. Sen lisäksi hän nyt tunnusti voitavansa järjestää rahaa koululle. Alkoi vaikuttaa siltä, ettei meidän enää tarvinnut etsiä syyllistä.

– Me järjestämme joulumyyjäiset, joiden tuotolla ostamme askarteluvaramon täyteen silkkipaperia, pumpulia, piipunrasseja ja vohvelikangasta, opettaja ilmoitti.

– Mutta jouluun on enää vähän runsas viikko, rehtori esteli.

– Siksi meillä onkin jo kiire, opettaja huomautti.

– Kokous! Tänä iltana meillä. Kaikki mukaan!

JÄLJILLÄ

Opettajien olohuoneessa oli aika täyttä. Se johtui tietysti siitä, että meitä oli siellä melko paljon: opettaja, opettajan vaimo, heidän kaksi lastaan, Kojo ja Ootti, minä, Tuukka, Tiina, Hanna, Samppa, Pukari, Pate ja kaikki isät. Isät olivat paikalla siksi, ettei äideillä ollut aikaa, koska joulu oli jo niin lähellä ja jouluvalmistelut olivat pahasti kesken. Isien jouluvalmistelut eivät ilmeisesti olleet ollenkaan niin pahasti kesken, koska äidit olivat lähettäneet heidät kokoukseen.

Me istuimme sohvalla ja tuoleilla, joita opettaja oli tuonut lisää keittiöstä.

– Hyvä, opettaja sanoi kuulostaen tyytyväiseltä.

– Me hoidammekin tämän kokouksen miehissä nopeasti, päättäväisesti ja tehokkaasti.

– Tarkoitatko sinä nyt, että naiset eivät sellaiseen kykenisi? opettajan vaimo kysyi.

– En tietenkään, kulta. Enhän tarkoitaakaan? opettaja kysyi isiltä.

– Ei hän tietenkään tarkoita, kulta, isät sanoivat nopean tehokkaasti yhteen ääneen. He kuulostivat hyvin päättäväsiltä.

Opettaja selosti tilanteen. Hän kertoi, kuinka koulun rahat olivat lopussa ja askarteluvarasto ammotti tyhjiyttään. Isät kuuntelivat tarkkaavaisesti ja nyökkäilivät ymmärtäväisesti. Kun opettaja kuvaili viimeisistä askartelumateriaaleista tekemäänsä joulupöllöä, Pukarin isä pyyhkäisi salaa kyyneleen silmäkulmastaan.

– Me lienemme yksimielisiä siitä, että jotain on tehtävä ja pian? opettaja kysyi lopuksi. Kaikki isät nyökkäsivät.

– Me teemme rynnäkön ja pelastamme sen pöllön, Pukarin isä löi nyrkkinsä pöytään niin että vauva rupesi itkemään.

– Me järjestämme myyjäiset, sanoi puolestaan opettaja.

– Me? Sampan isä hämmästyi.

– Minä kun luulin, että äidit järjestävät, Tuukan isä luuli.

– Ehkä me voisimme sen sijaan pelata hyvänteke-

väisyysottelun, Paten isä ehdotti. – Vaikka jääkiekkoa.

– Se tekisi tosiaan hyvää, Tiinan isä innostui.

– Ettekö te voisi unohtaa sen askartelun ja opettaa oppilaille kansainvälistä politiikkaa? Enemmänhän siitä olisi hyötyä kuin joulutontuista, Hannan isä huomautti.

Me näimme opettajan ilmeestä, että kokouksesta tulisi aika pitkä. Niinpä me ehdotimmekin, että voisimme viedä Kojon ja Ootin lenkille. Se kuului tietysti suunnitelmaamme alun perin, sillä me tarvitsimme koiria etsimään johtolankoja.

Ulkona oli jo pimeää. Maa kiilsii katulamppujen valossa. Kojo ja Ootti olivat riemuissaan, kun pääsivät ulos. Ne tempoivat hihnoissaan niin, että meitä piti olla kaksi kummankin remmin päässä. Minä ja Hanna talutimme Kojoa, ja Tuukka ja Samppa roikkuivat Ootin perässä.

Koirat saivat vainun heti, kun me pääsimme pihasta. Ne kulkivat kuono maassa ja nuuskuttivat kuuluvasti. Tuukan idea oli tietysti nerokas. Koirat kuljetaisivat meidät varkaan luo tuossa tuokiossa. Meistä oli tosi jännittävää seurata, kuinka kaksi jälkikoira etsi johtolankaa. Minusta ainakin oli.

Kun puolisen tuntia oli kulunut, me aloimme olla

hiukan hämmentyneitä. Sen lisäksi me olimme myös aika väsyneitä, kuraisia ja kuumissamme.

– Minun mielestäni se varas on kyllä vähän erikoinen, Hanna arveli.

Muut olivat tietysti samaa mieltä. Oli hurjan kummallista, että kuponkivaras oli pysähtynyt jokaisen katupylvään ja aidantolpan juurella. Hän oli myös juossut siksakkia puiston puulta toiselle. Sen lisäksi varas oli mennyt pensasaidan läpi, käynyt tien alittavassa viemäriputkessa, pyörinyt koirapuistossa, haistellut kahden villakoiran takapuolta ja työntänyt pänsä ketunkoloon. Alkoi vähitellen tuntua, että koirat seurasivat väärää jälkeä.

Minä huomautinkin asiasta Tuukalle, joka oli kansani samaa mieltä.

– Elokuvissa jälkikoirat haistelevat jotain esinettä, joka on kuulunut varkaalle, Tuukka muisteli.

– Tarkoitatko, että meillä pitäisi olla varkaan kenkä, jotta koirat osaisivat johdattaa meidät hänen luokseen? Hanna halusi tietää.

– Ehkä, Tuukka sanoi hiukan epävarmasti.

– Mutta sehän on järjetöntä. Meidän pitäisi siis ensin etsiä varas ja ottaa häneltä kenkä, että koirat sitten osaisivat etsiä hänet, Tiina puuskahti.

Se kuulosti tosiaan vähän kummalliselta. Salapolii-
sin työ taisi olla paljon vaikeampaa kuin me olimme
osanneet kuvitellakaan.

– Keksikää sitten itse parempi idea, Tuukka sanoi
närkästyneenä.

Kukaan ei kuitenkaan ehtinyt keksiä yhtään mi-
tään, kun koirat äkkiä kohottivat kuononsa ja päästi-
vät pitkän, selkäpiitä karmivan ulvonnan. Sitten ne
säntäsivät juoksuun ja kiskoivat meidät peräänsä.

Kojo ja Ootti ryntäsivät pitkin pimeää metsäpolkua.
Minä, Hanna, Tuukka ja Samppa roikuimme hihnois-
sa, ja muut yrittivät muuten vain pysyä vauhdissa
mukana. Me kompastelimme juurakoihin ja oksat
läpsivät meitä naamaan. Koirat eivät hidastaneet,
vaikka me kuinka kiljuimme niitä pysähtymään. Pol-
ku kiemurteli kuusikon läpi, nousi mäelle ja sukelsi
sitten alas laaksoon.

Vasta metsän reunassa puolikojootit pysähtyivät.
Edessä aukeni niitty tai pelto – pimeän vuoksi oli
hankala sanoa kumpi – jonka takana oli talo ja sen
valaistu piha. Oli aivan hiljaista. Edes tuuli ei kahi-
suttanut puiden oksia. Yksinäinen talo näytti yhtä
aikaa kutsuvalta ja samalla myös pelottavalta. Valot
houkuttelivat luokseen, sillä talossa oli varmaan läm-

min ja me olimme aika märkiä. Toisaalta hiljaisuuden keskellä seisovassa talossa oli myös jotain kammottavaa. Se oli kuin salaperäinen tutkimuslaitos tai jättimäinen perhosansa.

– Mitä luulette, miksi Kojo ja Ootti johdattivat meidät tänne? Hanna kysyi.

Me katsoimme koiria. Ne olivat nyt ihan rauhallisia. Vain niiden kuonot nuuskivat innokkaasti ilmaa.

– Onko tuo siis varkaan talo? Tiina kysyi.

Juuri silloin me näimme auton valot. Ne pomppivat pimeyden keskeltä taloa kohti. Välillä valokeilat heilahtivat melkein taivaalle, välillä ne vipattivat puiden rungoissa.

– Mennään lähemmäs, Tuukka kuiskasi.

Hanna ja Tiina jäivät koirien kanssa metsän reunan. Me muut hiivimme kostean heinikon läpi valoja kohti. Pimeys pihan ulkopuolella oli niin sakeaa, ettei meidän tarvinnut olla edes erityisen varovaisia.

Auto kurvasi pihaan juuri, kun me pääsimme pitkulaisen rakennuksen suojaan. Se oli vanha ja kumuinen pakettiauto, joka pysähtyi tuhahtaen pihan keskellä seisovan lipputangon juurelle. Lähempää katsottuna talo ja sitä ympäröivät rakennukset näyttivät ihan tavallisilta. Autosta kömpivä kuljettajakin

näytti aika tavalliselta, jos ei otettu lukuun kaljua, joka kiilteli kirkkaissa valoissa. Miehellä oli yllään sininen työhaalari, mutta siitä huolimatta me tunnistimme hänet helposti.

– Puutarhuri, minä henkäisin.

Juuri silloin talon ulko-ovi avautui. Tummatukkainen nainen tuli portaille miestä vastaan. Hänetkin me tunnistimme helposti.

– Kukkakauppias, huokasi Tuukka.

Samassa metsän reunasta kuului pitkää ja valittavaa ulvontaa, jonka me tunnistimme. Meitä se ei tietenkään pelottanut, mutta puutarhuri ja kukkakauppias selvästi hätkähtivät. Samoin säikähtivät pitkulaisen rakennuksen asukit, sillä seinien takaa alkoi kuulua kovaäänistä kaakatusta.

– Kettuko se on? kukkakauppias kysyi puolikojootien lopetettua.

– Minusta se oli pikemminkin susi, puutarhuri arveli. – Minä haen pyssyn.

Me pinkaisimme juoksuun.

MOTIIVI

Opettajan ja isien kokous oli kuin olikin ollut tehokas ja päättäväinen. Erityisen nopea se ei ollut kuitenkaan ollut, sillä me ehdimme tuoda koirat takaisin ennen kuin se loppui. Me olimme hurjan märkiä ja kuraisia, mutta kukaan isistä ei näyttänyt huomavan sitä. Itse asiassa he eivät huomanneet edes sitä, että me palasimme. Se johtui siitä, että televisiosta tuleva jääkiekko-ottelu oli vielä kesken ja kaikki isät ja opettaja olivat keskittyneet sen seuraamiseen. Kokouksessa oli joka tapauksessa päätetty, että me järjestäisimme myyjäiset.

Me puolestamme olimme pohtineet koko paluumatkan, kuinka oli mahdollista, että puutarhuri ja kukkakauppias tapasivat toisensa yksinäisessä talossa pimeyden keskellä. Tuukka oli keksinyt asialle vain yhden järkevän selityksen: he olivat rikostovereita.

Kukkakauppias oli kertonut puutarhurille meidän lottokupongistamme. Sitten puutarhuri oli varastanut sen, ja nyt he jakoivat saalista piilopaikassaan.

– Heillä kummallakin on motiivi, sanoi Tuukka. Hän tietää hurjan paljon omituisia sanoja.

– Entäs sitten? sanoi Samppa. – Batmanin motiivi kulkee taatusti lujempaa kuin heidän.

– Motiivi tarkoittaa syytä tehdä jotain. Kukkakauppias tarvitsee rahaa, koska hänen kauppansa on vararikossa. Puutarhuri tarvitsee miljoonan istuttaakseen sen metsän. Kummallakin on hyvä syy varastaa meidän miljoonamme, Tuukka selitti.

– Ja koirat seurasivat johtolankaa suoraan heidän talolleen, Hanna muistutti.

– Eikä sillä peikolla ollut ollenkaan sitä alibia, huomautti Pate.

Vaikutti siltä, että me olimme löytäneet syyllisen. Emmekä vain yhtä, vaan peräti kaksi.

– Kaksi kärppää yhdellä iskulla, Tuukka summasi.

Seuraavana aamuna me raahasimme kouluun tavaroita myyjäisiä varten.

Minä toin vanhan barbitalonin.

Hanna toi kasan sarjakuvalehtiä.

Tiina toi vanhoja kirjeitä. Ne olivat kiinnostavia ja romanttisia, mutta me emme ehtineet lukea kuin muutaman, sillä hänen äitinsä kävi heti ensimmäisellä välitunnilla ostamassa ne takaisin itselleen. Näytti siltä, että meidän myyjäisistämme tulisi menestys.

Samppa toi äitinsä kutoman pipon. Hänen äitinsä tuli toisella välitunnilla koululle. Hän ei tosin halunnut ostaa Sampan pipoa. Sen sijaan hän pakotti Sampan laittamaan sen päähänsä.

Tuukka toi kirjan, mutta päättikin ostaa sen itse. Hänellä ei tosin ollut yhtään rahaa, mutta hän sanoi maksavansa sen heti ensimmäisestä palkastaan. Se oli meidän mielestämme reilu kauppa, sillä Tuukka saisi varmasti valtavan isoa palkkaa, koska hän on nero.

Pukari toi isänsä maalaaman taulun. Siinä oli kolme sinistä viivaa ja yksi punainen. Se oli meistä tosi hieno ja hurjan kallis, sillä se maksoi miljoona euroa. Hintalapun viisi viimeistä nollaa näyttivät tosin erehdyttävästi Pukarin itsensä tekemiltä.

Opettajakin lahjoitti myyjäisiin taidetta. Hän antoi askartelemansa joulupöllön. Rehtori oli nimittäin palauttanut sen opettajalle, koska ei enää kestänyt sen syyttävää katsetta.

Pate raahasi paikalle isänsä, joka ei kuitenkaan ollut myytävänä. Paten isä oli nimittäin tuonut kouluun autonsa, joka sekään ei ollut kaupan. Siitä oli sen sijaan tarkoitus tehdä kauppa-auto. Isät olivat päättäneet, että koska ajan puutteen vuoksi me emme millään ehtisi kutsua ihmisiä koululle myyjäisiin, me veisimme myyjäiset ihmisten luokse. Me kulkisimme ovelta ovelle ja myisimme tavarat suoraan autosta.

Onneksi Paten isällä oli iso auto. Meitä oli nimittäin aika monta. Myytäviä tavaroita ei sen sijaan ollut kovin monta: barbitalo, kasa sarjakuvalehtiä, taulu (jossa oli nyt kolme sinistä läikkää ja yksi punainen töhry, sillä ulkona satoi räntää ja auton pakkaaminen kesti melko kauan) sekä joulupöllö.

– Parempi vähän ja laadukasta kuin paljon ja laadutonta, opettaja arveli.

– Näin on, myönsi Paten isä ja käynnisti auton.
– Minne ajetaan?

– Ajetaan sinne, missä raha pesii, sanoi opettaja.

Se kuulosti tosi jännittävältä. Me olimme kyllä usein kuulleet vanhempiemme sanovan, ettei raha kasva puussa, mutta ehkä se sen sijaan pesi siellä. Sen metsän me halusimme ehdottomasti nähdä. Emmehän me tienneet sitäkään, oliko raha kolopesijä

vai rakensiko se pesänsä oksista. Meillä oli selvästi paljon oppimista raha-asioissa.

Paten isä ei kuitenkaan ajanut metsään vaan asuntoalueelle, joka oli täynnä upeita taloja. Toisissa oli pylväitä kuistilla. Toiset oli ympäröity korkealla muurilla.

– Aloitetaan suoraan huipulta. Täällä asuu kaupungin osakekeisari, opettaja selitti, kun Paten isä pysäytti autonsa kadun varteen vielä muitakin suuremman talon eteen. – Tämä kaveri tienaa joka kuukausi sata kertaa enemmän kuin minä vuodessa.

Mies, joka avasi oven, ei näyttänyt kamalan rikkaalta. Hänellä oli yllään ruudullinen paita ja siniset verryttelyhousut, joissa oli maalitahroja. Hän tuijotti meitä vähintään yhtä hämmästyneen näköisenä kuin me häntä.

– Niin?

– Ostaako setä barbitalon? kysyi Hanna.

– Enpä taida ostaa. Ei minulla ole lapsiakaan, mies sanoi.

– Ostaako setä sarjakuvalehtiä? minä kysyin.

– Ei kiitos. Minä luen vain sanomalehtiä ja niistäkin vain urheilu-uutiset.

– Haluaako setä, että minä tuputan setää palettiin,

vai ostaako setä mieluummin tämän taulun? kysyi Pukari. Setä ei halunnut kumpaakaan.

– Sitten setä varmaan ostaa tämän pöllön, oletti opettaja, joka seisoi meidän takanamme. Hänen äänensä kuulosti vähän kireältä.

Mies vilkaisi opettajan pitelemää vessapaperirullaa, jossa oli nyt enää vain yksi nappi, sillä toinen oli pudonnut jonnekin.

– Jaaha. Kyllähän minä mielelläni tuen lasten käsityöharrastuksia. Paljonko se pöllö sitten maksaa? setä kysyi.

Me ilahduimme. Ensimmäinen kauppa oli selvästi syntymässä.

– Se on kallis, mutta teille me voimme myydä sen erikoishinnalla, sillä näytätte älykkäältä ja hyväsydämiseltä ihmiseltä, opettaja lupasi.

– Paljonko?

– Miljoona.

– Huh. Ei minulla ole sellaisia summia.

– Älkää valehdelko. Te olette tienannut sen jo tuplasti pelkästään seisoskelemalla tässä ovensuussa.

– Ei minulla ole rahaa.

Mies yritti sulkea oven, mutta opettaja tunki pöllön ovenrakoon.

– Olkoon menneeksi: satatuhatta, mutta ette sitten kerro kenellekään, että saitte niin halvalla, opettaja vannotti.

– Minä soitan poliisiin, mies sanoi ovenraosta.

– Viimeinen tarjous: tuhat euroa. Jo pelkkä ovikellonnuppi tässä talossa maksaa enemmän. Sijoittakaa rahojanne kerrankin muuhun kuin itseenne.

– Viimeisen kerran. Ei minulla ole rahaa enkä minä edes asu täällä. Minä olen remonttimies. Omistajat viettävät talven Espanjassa, mies vingahti. Hän käytti taitavasti hyväkseen opettajan hämmennystä ja nykäisi oven kiinni. Opettajan yksisilmäinen joulupöllö tosin litistyi oven väliin, mutta opettaja sai kuin saikin kiskottua yli puolet siitä itselleen. Näytti siltä, että liikkuvien myyjäisten pitämisestä tulisi oletettua haastavampaa.

TE ESITÄTTE LAPSIA

Me kiersimme kaikki alueen talot, mutta emme saaneet mitään kaupaksi. Ilmeisesti rikkailla ihmisillä ei ollut aikaa leikkiä, lukea sarjakuvia tai ihailta taidetta. Myöskään puolikas, yksisilmäinen joulupöllö ei saanut ketään raottamaan lompakkoaan, vaikka se minun mielestäni olikin aika vetoava.

– Meidän on vaihdettava taktiikkaa, opettaja päätti, kun viimeisen talon asukas oli uhannut kutsua poliisit ja lastensuojelun, jos opettaja ei hommaisi itselleen kunnan työpaikkaa, jotta voisi elättää tolkuttoman suuren lapsikatraansa.

Ja sitten opettaja ja Paten isä naamioituivat. Opettaja nimittäin kietaisi päähänsä tavaratilasta löytyneen peiton. Sen lisäksi hän tunki tuulilasipesunestekanisterin takkinsa alle. Paten isä puolestaan otti naamalleen isällisen ilmeen.

– Te esitätte lapsia, opettaja määräsi. Se ei tietysti ollut kovin vaikeaa, mutta silti meitä vähän jännitti, suoriutuisimmeko me roolistamme.

Seuraava asuntoalue ei ollut ihan yhtä hieno kuin edellinen, mutta se vaikutti kuitenkin vauraalta ja rauhalliselta. Me vaihdoimme järjestystä. Opettaja ja Paten isä kävelivät käsikynkkää ensimmäisinä ja me seurasimme heidän perässään tavaroita kantaen.

– Me emme osta mitään, oven avannut täti sanoi. Hän katsoi huivipäistä opettajaa ja meitä muita aika epäluuloisena.

– Emmekä me myy mitään, opettaja kujersi korkealla äänellä.

Se oli meistä vähän yllättävää. Opettajan uusi taktiikka vaikutti aika erikoiselta. Kuinka ihmeessä me pitäisimme myyjäisiä, jos me emme myisi mitään?

– Me etsimme asuntoa perheellemme, Paten isä selitti.

– Ovatko nuo kaikki teidän? täti kysyi nyökäten meitä kohden. Me tietysti hymyilimme hänelle, mutta hän ei hymyillyt takaisin. Lähinnä hän näytti siltä kuin olisi saanut sähköiskun tai ainakin sähkölas-kun.

– Kyllä vain. Ja lisää on tulossa, opettaja hymyili ja taputti pesunestekanisteria takkinsa alla. Se kumisi ja hölskyi.

– Tämä vaikuttaa mukavalta ja rauhalliselta alueelta, Paten isä totesi.

– Ja pihat ovat riittävän suuria meidän koirillemme, opettaja lisäsi.

– Onko teillä vielä koiriakin? täti huokasi. Hän vaikutti aika järkyttyneeltä.

– Eivät ne varsinaisesti ole koiria. Ne ovat nimitäin puolikojootteja. Vähän villedä, mutta eivät tee mitään, jos muistatte aina kantaa mukanaan liha-kimpaletta, ettekä missään tapauksessa milloinkaan katso niitä silmiin, opettaja rauhoitteli.

– Maallehan me mieluummin muuttaisimme, mutta kun se on niin kallista, Paten isä huokasi.

– Paljonko? täti kysyi ja meni hakemaan lompakkoan.

Opettaja ja Paten isä vilkaisivat toisiaan.

– Emmehän me mitenkään voi ottaa lahjoituksia, mutta tuon barbitalon me voimme kyllä myydä viidellä kympillä, opettaja sanoi tädille.

– Ja nyt te siis katselette asuntoa jostain vähän kauempaa? Mieluummin paljon kauempaa, täti var-

misti vielä ojentaessaan setelin ja ottaessaan Hannalta barbitalon.

– Näin on, Paten isä vahvisti.

Kun me lähdimme, täti näytti aika ilahtuneelta. Hän ei tosin vastannut meidän vilkutukseemme, mutta ehkä hän jo suunnitteli mielessään, kuinka siustaisi uuden barbitalonsa.

Opettajan uusi taktiikka osoittautui menestykseksi. Naapuritalon setä osti minun vanhat sarjakuvalehteni kahdella kymptillä, vaikkei näyttäneenkään siltä, että lukisi Heppahöperöä tai Prinsessalehteä. Vastakkaisella puolella asuva nuoripari puolestaan osti Pukarin taulun. Ihan miljoonaa he eivät tosin siitä suostuneet maksamaan, mutta kymmenen euroakin oli meistä hyvä saavutus siitä sinipunaisesta läikästä, jollaiseksi viivat olivat räntäsateessa muuttuneet. Jäljellä oli enää opettajan yksisilmäinen, puolikas joulupöllö.

Me hämmästyimme, kun seuraavan oven avasi toinen niistä Veikkaus-yhtiön miehistä. Hänkin näytti hämmästyneeltä, mutta kaikkein hämmästyneimmältä näytti opettaja, kun pesunestekanisterin korkki viimein petti ja sitruunantuoksuinen lasinpesuneste lorahti hänen jalkoihinsa ennen kuin hän ehti sanoa sanaakaan.

– Raikas tuoksu, sanoi setä.

– Lapsivesi, parahti opettaja.

– Täytyy lähteä synnyttämään. Palataan asiaan paremmalla ajalla, Paten isä lupasi ja kiidätti opettajan takaisin autolle.

– Tuoksusta päätellen teidän äitinne synnyttää kohta sitruunan, setä sanoi. Hän tiesi mistä puhui, sillä hänhän oli hedelmäpelien asiantuntija.

– Itse asiassa se ei ollut meidän äitimme, vaan opettajamme, minä tunnustin.

– No, se selittääkin sitten aika paljon. Opettajat ovat usein vähän happamia, setä sanoi.

– Oletko sinä asunut täällä jo kauan? kysyi Tuukka.

– Ainakin kymmenen vuotta. Kuinka niin?

– Varmaan kallis talo, Hanna arveli.

– Mutta viimeistä räystäslautaa myöten maksettu. Teettekö te jotain kouluprojektia?

– Tavallaan. Me selvitämme motiivia ja alibia, Tiina selitti.

– Me myös etsimme johtolankaa, Samppa täsmensi.

– Ja minä punon sinua suurennuslasiin, jos sinä olet syyllinen, Pukari summasi.

– Mutta minä luulin, että se syyllinen oli se peikko, Pate hämmästyí.

– Täytyy sanoa, että minun aikanani koulunkäynti oli paljon tylsempää. Oikein kateeksi käy. Oli mukava keskustella, mutta minun pitää mennä töihin, setä lopetti keskustelun ja veti oven kiinni.

– Hänet me voimme vetää yli listaltamme, Tuukka tuumi, kun me palasimme autolle, jossa opettaja ja Paten isä jo odottelivat. Opettajan päällyshousut olivat kuivumassa kattotelineellä ja kaikkialla leijaili aika raikas sitruunan tuoksu.

Me olimme samaa mieltä Tuukan kanssa. Veikkausetä vaikutti varakkaalta, eikä varmaankaan tarvinnut miljoonaa, koska omisti jo hienon talon. Epäilykset kohdistuivat siis yhä selvemmin puutarhuriin ja kukkakauppiaseen.

– Aika hyvä saalis, Paten isä totesi käynnistäessään autonsa.

– Mutta pöllö on vielä myymättä, opettaja sanoi pettyneenä.

– Me tiedämme sille ostajan, lupasi Tuukka.

Me hämmästyimme, sillä me emme tienneet tietävämme, kuka haluaisi ostaa puolikkaan vessapaperirullan, johon oli kiinnitetty sinitarralla nappi.

– Niin. Sepä hienoa, mutta minä en tiedä, olenko enää oikein edustuskelpoinen, opettaja pohti. Se oli tietysti turhaa, sillä ainakin minun mielestäni opettajan pitkät kalsarit olivat tosi tyylikkää. Sitä paitsi meidän isä vietti samanlaisissa suurimman osan aikaa. Hän kutsui niitä edustushousuikseen, vaikka äiti olikin välillä eri mieltä.

Niinpä me päätimme tehdä vielä viimeisen myyntiponnistuksen, koska Tuukka vaikutti niin varmalta asiastaan. Hän oli nimittäin varma siitä, että puutarhuri ostaisi joulupöllön.

ARVAA!

Oli tullut jo hämärää, ennen kuin me löysimme puutarhurin talon. Me ajoimme ensin pari kertaa harhaan, sillä autosta katsottuna kaikki näytti niin erilaiselta. Lopulta me kuitenkin löysimme kuoppaisen, peltojen yli vievän tien, joka johti oikeaan osoitteeseen. Ja sitten me jo seisimmekin pihalla, paitsi opettaja, joka sanoi mieluummin odottavansa autossa, vaikka Paten isä yrittikin vakuuttaa, ettei kukaan huomaisi pimeässä, oliko hänellä päällyys- vai alushousut jalassa. Ehkä opettaja on vähän ujo.

Valot olivat nyt pimeinä. Ainoastaan pitkulaisesta rakennuksesta kajasti himmeä hohde. Siitä samasta, jonka sisältä me olimme kuulleet kaakatusta. Nyt sieläkin oli hiljaista. Aivan kuin kanat olisivat pidättäneet hengitystä. Oli niin äänetöntä, että saattoi kuulla taivaalta putoilevien räntähiutaleiden kahinan.

– Näyttää vähän siltä, ettei se teidän ostajanne ole paikalla, Paten isä totesi pettyneenä.

– Ei pidä heittää karhua kaivoon ennen kuin kynttilä on poltettu molemmista päistä, Tuukka sanoi ja marssi päättäväisesti päärakennuksen ovelle.

– Tuota sananlaskua minä en ole kuullutkaan, Paten isä hämmästyi.

– Rupea opettajaksi. Tässä ammatissa oppii joka päivä uusia asioita, sanoi opettaja.

Me seurasimme Tuukan perässä tiiviinä joukkona, sillä kukaan ei halunnut jäädä yksin.

Tuukka koputti moneen kertaan. Talo vaikenä päätäväisesti. Valot eivät syttyneet, eikä askelten ääniä kuulunut.

– Eiköhän luovuteta ja mennä kotiin syömään, Paten isä ehdotti.

– Loistava ajatus, me totesimme yhteen ääneen ja kiiruhdimme autolle.

– Ovatko kaikki turvavöissä? Paten isä kysyi ennen kuin käynnisti auton.

Tietysti olimme. Paitsi Tuukka, joka ei ollut. Jota ei ollut. Hän ei ollutkaan seurannut meitä autolle, vaan... Me katsoimme rakennuksen ovelle. Se oli vähän raollaan kuin hampaaton suu.

- Mitäs nyt? Paten isä kysyi.
- Arvaa, huokaisi opettaja ja nousi autosta. Me seurasimme, kuinka hän eteni pelkissä pitkissä kalsareissa ja villapaidassa pihan yli ovelle, veti sen auki ja huhuili:
 - Huhuu! Tuukka? Onko siellä ketään? Huhuu!
 - Kuulitteko? Paten isä kysyi meiltä.
 - Huhuu! opettaja huusi.
 - Se on joulupöllö, Paten isä sanoi. Meitä nauratti niin paljon, että koko auto hytkyi. Kun me lopetimme, oli opettajakin kadonnut. Talo oli nielaissut hänetkin. Se veti vähän vakavaksi.
 - Mitäs nyt? kysyi vuorostaan Pate.
 - Arvaa, huokasi Paten isä. Mutta sen sijaan, että olisi opettajan tavoin rynnännyt suoraa päätä ovelle, hän peruutti ensin auton piharakennuksen taakse piiloon. – Odotatte täällä. Jos meitä ei ala kohta kuulua, juoksette hakemaan apua, hän opasti ja meni sitten talolle. Huhuiltuaan ovella hetken hänkin hiipisi sisälle. Me viisi sen sijaan istuimme hämärässä autossa ja pohdimme, mitä oli tapahtunut ja mitä meidän pitäisi tehdä.
 - Onkohan Tuukka joutunut panttivangiksi? Hanna ihmetteli.

- Ja opettaja on kolkattu, kun hän on yrittänyt pelastaa Tuukan, minä arvelin.
- Ja sitten Paten isä yrittää pelastaa heidät, mutta kompastuu kolkattuun opettajaan ja paljastuu ja joutuu vangiksi hänkin, Hanna jatkoi.
- Ja sitten me teemme rynnäkön ja löydämme talon alta salaisen rikollistukikohdan, jossa pääkonna aikoo juuri aiheuttaa kolmannen maailmansodan painamalla punaista nappulaa. Kello raksuttaa numeroita takaperin, mutta me tulemme paikalle juuri, kun aikaa on jäljellä enää yksi sekunti, pelastamme kaikki ja minä pamautan pääkonnaa ydinlataukseen, innostui Pukari. Jonkun pitäisi tarkistaa hänen katsoimensa elokuvien ikäraajat.
- Minun täytyy nyt lähteä kotiin. Kertokaa sitten huomenna, mitä tapahtui, sanoi Samppa, mutta ei kuitenkaan lähtenyt mihinkään, sillä Pukari murisi hänelle aika uhkaavasti. – Tai voin minä sittenkin jäädä ehkä vielä hetkeksi, hän lisäsi varovasti.
- Hei, ne unohtivat kokonaan tuon pöllön, huomasi Pate. Ja ennen kuin kukaan meistä ehti estää, Pate oli jo napannut joulupöllön kojelaudalta ja rientänyt pihan poikki talolle, jonka uumeniin hän muiden tavoin hävisi.

– Kuka haluaa mennä seuraavaksi? kysyi Hanna.

Kukaan ei kuitenkaan halunnut. Ei ainakaan kukaan meistä, sillä juuri silloin me huomasimme auton valot, jotka pomppivat pellon keskellä kohti taloa. Olipa tilanne talon sisällä mikä tahansa, se näytti nyt muuttuvan pahemmaksi.

Onneksi Paten isä oli piilottanut auton ja samalla meidät. Me painauduimme kyyryyn, kun valokeilat pyyhkäisivät rakennuksen seinää ennen kuin päätyivät osoittamaan taloa. Vasta kun mottoorin ääni väheni, me uskaltauduimme kurkistamaan ulos. Puutarhurin pakettiautosta nousi juuri kaksi hahmoa. Ne kävelivät auton taakse ja avasivat sen takaovet. Sitten toinen kapusi peräosastoon ja palasi hetken kuluttua suurta säkkiä raahaten. Hän ojensi säkin sitä odotavalle, joka heitti sen olalleen ja lähti kohti taloa. Autossa oleva tyyppi haki itselleen vielä toisen, yhtä suuren säkin, ja seurasi sitten kaveriaan.

– Mitä noissa noin suurissa säkeissä voi olla? Hanna kuiskasi.

– Vastauksia on vain yksi, päätteli Tiina. – Miljoona.

HUUTOJA YÖSSÄ

Kaikki tapahtui loppujen lopuksi aika nopeasti, vaikka tuntuikin, että se kesti ikuisuuden.

Ensin puutarhuri ja kukkakauppias kantoivat säkit taloon. Sitten kuului kirkaisu. Heti sen perään kuului toinen kirkaisu, ja Tuukka juoksi ulos talosta. Sen jälkeen oli hetken hiljaista, kunnes taas kuului kirkaisu. Seuraavaksi talosta juoksi Paten isä. Vähään aikaan ei tapahtunut mitään. Sitten kirkaistiin taas, mutta kukaan ei juossut ulos. Sen sijaan vähän ajan kuluttua jostain alkoi kuulua sireenien ulinaa, joka voimistui. Peltojen toiselta puolen kajasti sininen vilkkuvalo. Se lähestyi pomppien ja sitten pihaan kaarsi poliisiauto.

Meille kaikki oli selvää. Ne neljä kirkaisua. Ensin Tuukka oli säikähtänyt rosvoja ja rosvot Tuukkaa. Sitten Paten isä oli säikähtänyt rosvoja, mutta rosvot

eivät olleet säikähtäneet häntä. Lopuksi rosvot säikähtivät opettajaa ja Patea, jotka vangitsivat rosvot ja soittivat poliisit.

Kaksi rotevaa poliisia nousi autosta. Heillä oli tehokkaat taskulamput, joilla he osoittelivat rakennuksia, Tuukkaa, Paten isää ja meitä, jotka tulimme paikalle viimeisinä.

- Kuka teistä soitti? siilitukkainen poliisi kysyi.
- Ei kukaan meistä, sanoi Paten isä.
- Asutteko te täällä? kysyi viiksekäs poliisi.
- Ei asuta, sanoi Hanna.
- Mistä sitten on oikein kysymys? siilitukka halusi tietää.
- Me myymme joulupöllöä, selitti Samppa.
- Meiltä on varastettu miljoona, selitti Tiina.
- Puutarhuri on kaiken takana, selitti Hanna.
- Hän haluaa kerätä kaikki maailman puut, selitin minä.
- Roistot ovat tuolla sisällä säkkien kanssa, selitti Tuukka.
- Ja he aikoivat painaa punaista nappia, selitti Pukari.
- Mutta Pate ja opettaja ovat pidättäneet heidät viime hetkellä, minä lisäsin.

– Ja maailma pelastui, Tuukka lopetti selittämi-

sen.
– Ahaa, sanoi toinen poliisi ja rullasi viiksenkärkiään sormiensa välissä.

– Selvääkin selvempi tapaus. Jospa minä kertaan vielä, ehdotti toinen poliisi ja siveli siilitukkaansa.
– Täällä siis riehuu puita keräilevä joulupöllö, joka on varastanut puutarhurin takaa miljoonan?

– Ei se niin mennyt, sanoi toinen poliisi. – Sinä unohdit sen napin. Roistot ovat varastaneet miljoona joulupöllöä ja pistäneet ne säkkiin opettajan ja sen Paten kanssa. Puutarhuri on talon takana piilossa.

– Entäs se nappi?

– Se on tuntomerkki.

– Taitaa olla piiritystilanne, arveli toinen poliisi.

– Minä ehdotan rynnäkköä, ehdotti toinen.

Kumpikaan heistä ei kuitenkaan ehtinyt sen kummemmin piirittää tai rynnäköidäkään, sillä kukka-kauppias ilmestyi portaille ja viittoili poliiseille.

– Tännepäin. Me olemme pidättäneet murtovarkaan, hän huusi.

Me vähän hämmästyimme. Jotain oli nyt pielessä.

Vielä enemmän me hämmästyimme, kun löysimme Paten keittiöstä pullan ja maitolasin ääreltä. Joulu-

pöllö oli hänen edessään pöydällä. Puutarhuri seisoi vakavan näköisenä makuuhuoneen ovella. Opettajaa ei sen sijaan näkynyt missään, mutta jostain kuului kolinaa ja tukahtuneita huutoja.

– Tuossa on saalis, Tuukka sanoi ja osoitti kahta säkkiä eteisen nurkassa.

– Mistä sinä tiesit? hämmästyi puutarhuri.

– Se oli tunnustus. Pidättäkää heidät, Hanna vaati.

– Kenet? kysyi viiksekäs poliisi.

– Nuo kaksi. Puutarhuri ja kukkakauppias, osoitti Hanna.

– Tuo tuolla, sanoi puutarhuri ja osoitti takanaan olevaa huonetta. – Minä telkesin varkaan vaatekaappiin.

– Voisiko joku selittää vielä kerran? aneli siilitukainen poliisi.

Sitten kaikki selittivät. Niitä selityksiä oli aika monta, ja ne kaikki olivat melko erilaisia.

Tuukka kertoi huomanneensa, että ulko-ovi ei ollutkaan lukossa. Hän oli päättänyt etsiä miljoonan, jonka puutarhuri ja kukkakauppias olivat varmasti piilottaneet kellariin tai ullakolle. Hän oli juuri tulossa yläkerrasta, kun huomasi varkaiden palanneen

saaliin kanssa. Sitten kuului kaksi vertahyytävää kirkaisua. Tuukka säikähti ja juoksi ulos.

– Etkö sinä kirkaissutkaan? kysyin minä.

– En, sanoi Tuukka.

Sitten Paten isä kertoi tulleen etsimään Tuukkaa ja opettajaa. Kumpaakaan ei näkynyt missään. Yhtäkkiä hän oli kuullut askelia ja ajatellut juuri mennä esittäytymään ja selittämään tilanteen, kun oli kuullut kaksi karmeaa kiljaisua ja sitten vielä kolmasakin. Hän oli säikähtänyt ja juossut ulos.

– Etkö sinäkään siis kiljaissut? Hanna kysyi Paten isältä.

– En.

Pate kertoi tulleen myymään joulupöllöä. Ketään ei kuitenkaan ollut kotona, joten hän oli istunut keittiön pöydän ääreen odottamaan. Sitten isäntäväki oli tullut kotiin ja tarjonnut Patelle pullaa ja maitoa.

– Etkö sinäkään kirkaissut? Samppa kysyi Patelta.

– En, sanoi Pate.

– Kai sinä sentään kuulit ne kiljaisut? minä kysyin.

– Totta kai, mutta minä luulin, että se oli kummitus, Pate selitti.

– Etkö sinä sitten säikähtänyt? Hanna hämmästyi.

– Minä en usko kummituksiin, sanoi Pate.

Sitten puutarhuri ja kukkakauppias kertoivat, kuinka olivat paha aavistamatta tulleet kotiinsa ja kuulleet ensin kaksi kiljaisua ja nähneet jonkin pienikokoisen olennon juoksevan ohitse. Sen jälkeen oli kuulunut vielä kolmas kiljaisu ja jokin suurikokoinen otus oli rynnännyt ulos. Lopuksi oli kuulunut vielä neljäskin kiljaisu ja omituista kolinaa makuuhuoneesta.

– Minä ryntäsin sinne ja huomasin, että äänet kuuluivat vaatekaapista. Niinpä minä telkesin ovet tuolilla, puutarhuri selitti.

– Ja sen jälkeen me soitimme teille, sanoi kukkakauppias.

– Ja löysimme Paten keittiöstä, sanoi puutarhuri.

– Ja minä sain pullaa, sanoi Pate.

– Ja kumpikaan teistä ei siis kiljunut? varmisti viiksekäs poliisi.

Sekä kukkakauppias että puutarhuri pudistivat päätään.

– Sepä omituista, hämmästeli siilitukkainen.

– Ei lainkaan. Asiahan on hyvin yksinkertainen. Kirkujan täytyy olla se pöllö, viiksekäs sanoi vaatimattomasti.

– Nerokasta, huokaisi siilitukka.

– Minä teen vain työtäni, toinen poliisi sanoi vaatimattomasti.

– Jos nyt kuitenkin tarkistaisitte tuon kaapin, puutarhuri pyysi.

Me keräännyimme raskastekoisien vaatekaapin ympärille. Sen sisältä kuului paukutusta ja rysähdyksiä. Ovet pullistelivat, mutta niiden eteen kiilattu tuoli piti kahvoja tiukasti paikallaan. Poliisit asettuivat aivan ovien eteen. Me seisomme hiukan kauempana.

– Pitäisikö kutsua apuvoimia? toinen poliisi kuis-kasi. Hän vaikutti vähän huolestuneelta.

– Ei tarvitse. Me käytämme psykologiaa, toinen rauhoitteli. – Täällä on poliisi! Kaappi on piiritetty! Tulkaa ulos ja pitäkää kädet näkyvillä!

Vaatekaappi hiljeni heti. Poliisit vilkaisivat toisiaan. Viiksekäs nyökkäsi hymyillen. Siilitukkainen nosti peukalonsa pystyyn.

– Ei mitään temppuja. Tulkaa rauhallisesti ulos, siilitukkainen huusi komentoäänellä.

– Sitähän minä koko ajan yritän. Kuka siellä pelleilee? kuului kaapista. Me tietysti tunnistimme äänen.

– Ei täällä kukaan pelleile. Me teemme vain työtämme, toinen poliisi oikaisi loukkaantuneena.

- Sama juttu täällä, opettajan ääni sanoi.
 - Niinkö? viikspoliisi hämmästyí. – Mitä työtä te siellä kaapissa teette?
 - Minä opetan, opettajan ääni sanoi.
 - Niinkö? hämmästyí puolestaan siilitukka. – Teillä on aika pieni luokkahuone. Ketä te siellä opetatte?
 - Taitaa olla niin kutsuttu pienluokka, viiksekäs kuiskasi.
 - En opeta varsinaisesti vielä ketään, mutta minä valmistaudun parhaillaan antamaan oppitunnin sille, joka lukitsi minut tänne kaappiin.
- Poliisit katsoivat toisiaan. He vaikuttivat vähän epävarmoilta. Sitten he kuitenkin nyökkäsivät toisilleen. Viiksekäs otti karateasennon, kun siilitukka nosti varovasti tuolin syrjään ja nykäisi kaapin pariovet auki.
- Poliisit vaikuttivat aika hämmästyneiltä. Melkein yhtä hämmästyneiltä kuin kukkakauppias ja puutarhuri, mutta eivät ollenkaan niin hämmästyneiltä kuin opettaja, joka siis seisoí makuuhuoneen vaatekaapissa villapaidassa ja pitkissä kalsareissa.
- Minä voin kyllä selittää. Tämä ei ole lainkaan sitä, miltä se näyttää, sanoi opettaja.
 - Tarkoitatko, että et ole nyt minun makuuhuo-

neeni vaatekaapissa alusvaatteisillasi, vaikka siltä näyttääkin? puutarhuri halusi tietää.

- Tarkoitán... en tarkoita... tämä... minä myyn joulupöllöä, opettaja tarkoitti.
- Taas se pöllö, viiksekäs poliisi huokaisi.
- Säästetään loput selitykset kamarille, sanoi toinen ja tarttui opettajaa kainalosta.
- Mutta mehän olemme jo kamarissa, opettaja yritti, kun toinenkin poliisi otti hänestä tukevan otteen.
- Viisastelut sikseen, sanoi viiksekäs poliisi.
- Seis! huusi silloin Hanna. Hän oli huomaamatta hipsinyt eteiseen ja raahannut sieltä toisen saalissäkeistä makuuhuoneen ovelle. – Tämä selittää kaiken. Katsokaa tätä! Hanna vaati. Hän tarttui säkin alareunasta lujalla otteella ja kiskaisi sen ylösalaisin niin että koko sisältö valui lattialle. Sitä olikin aika paljon.
- Käpyjä? minä hämmästyin.
- Juttu sen kuin selkiää, toinen poliiseista myönsi. Sitten he menivät ja veivät opettajan mennessään.
- Lopussa ikä kaikki ja ei oppi polvesta parane, huokaisi puolestaan Tuukka.

TUUKKA

Poliisit olivat oikeassa. Poliisikamarilla kaikki selvisi. Ensin selvisi se, että opettaja oli tosiaan kirkaissut neljä kertaa. Ensin hän oli säikähtänyt omaa peilikuvaansa eteisessä. Sitten hän oli säikähtänyt Tuukkaa, joka oli juossut yläkerrasta ulos. Sitten hän oli säikähtänyt Paten isää ja lopuksi vielä puutarhuria ja kukkakauppiasta, minkä jälkeen hän oli piiloutunut vaatekaappiin, koska talossa ilmeisesti kummitteli. Opettaja näköjään uskoi kummituksiin, toisin kuin Pate.

Toiseksi selvisi se, että opettaja oli tosiaankin opettaja. Se selvisi, kun opettajan vaimo tuli kahden lapsen kanssa hakemaan häntä poliisilaitokselta. Opettajan vaimokin tosin ihmetteli aika paljon, miksi hänen miehensä oli ollut kukkakauppiaan vaatekaapissa pelkät kalsarit jalassa, mutta sekin selvisi, kun Paten

isä todisti, että opettajalta oli tullut lapsivesi ja hänen housunsa olivat kuivumassa auton tavaratelineellä. Ne olivat siellä yhä, sillä ne olivat jäätyneet niin tönköiksi, etteivät varmaan irtoaisi ennen kevättä.

– No sitten minä ymmärrän, opettajan vaimo sanoi. – Mieheni on ehkä pölvästi, mutta syytön sellainen, hän vakuutti poliiseille.

Kolmanneksi selvisi, että kukkakauppias ja puutarhuri keräsivät käpyjä saadakseen niistä siemeniä. Puutarhuri keräsi rahaa metsäänsä varten kasvattamalla ja myymällä puun taimia. Samalla selvisi sekin, etteivät puutarhuri ja kukkakauppias olleet ottaneet meidän miljoonamme, sillä he eivät olleetkaan rikostovereita. He olivat vain naimisissa.

Lopuksi opettaja selvisi kaikesta pelkillä sakoilla, jotka hän sai laittomasta uhkauksesta. Opettaja nimittäin uhkasi jättää jälki-istuntoon koko poliisiaseman, jos joku vielä nauraisi hänen kalsareilleen. Poliisien mielestä sellainen uhkaus oli laitton, koska sitä ei löytynyt lakikirjoista. Sakkoihin meni juuri se sama summa, jonka me olimme saaneet kerättyä myyjäisillä. Koulun askarteluvälineistö näytti jäävän tyhjäksi.

– Kaikki muu selvisi, paitsi se, kuka vei meidän

miljoonamme, Hanna huokasi, kun me olimme taas pikkubussissa opettajan takapihalla.

Me odotimme, että Tuukka sanoisi jotain. Keksisi loistavan idean tai hienon sanan, joka johdattaisi taas varkaan jäljille. Hän oli kuitenkin vaiti ja piirteli sormellaan huuruiseen tuulilasiin kuin ei olisi edes kuunnellut. Minusta Tuukka oli ollut jo pidempään omituisen vaisu. Ihan kuin hänellä olisi huolia tai jotain.

– Oletko sinä varmasti etsinyt kaikkialta? Tiina kysyi Patelta.

– Kuinka niin? Pate hämmästyi.

– Oletko varma, ettet ole vain pannut sitä kuponkia johonkin talteen ja unohtanut sitten tehneesi niin, Tiina täsmensi.

– En ole, sanoi Pate.

– Pannut talteen vai unohtanut? tivasi Tiina.

– En minä tiedä. Kuinka minä voisin edes muistaa, jos kerran olen unohtanut? Pate hermostui. Hän pani kätensä puuskaan ja kääntyi selin muihin.

Tunnelma autossa oli äkkiä muuttunut. Ihan kuin ilmakin olisi viilentynyt.

– Rauhoitutaan nyt, minä sanoin. – Ei se mitään auta, että me syyttemme toisiamme.

– Päinvastoin. Ehkä se nimenomaan auttaisi, Hanna tiuskaisi.

– Mitä sinä tarkoitat? minä halusin tietää.

– Ehkä me olemme etsineet syyllistä ihan liian kaukaa, Hanna sanoi. Hänen sanansa jäivät leijumaan ilmaan kuin hyinen sumupilvi, jota kaikki yrittivät väistää. Me tuskin uskalsimme vilkaista toisiamme.

– Eihän se voi olla kukaan meistä, Tiina kauhistui.

– Miksi ei voi? Sinulla on muuten hieno uusi pipo, Hanna kehui.

– Kiitos, sanoi Tiina. Hän näytti ensin ilahtuneelta, mutta sitten hänen ilmeensä muuttui. – Minä sain tämän kummitädiltäni. Et kai sinä luule, että minä...

– En minä mitään luule, Hanna sanoi synkästi.

– Yhtä hyvin se voisi olla Samppa. Mistä me tiedämme, ettei hänellä ole uutta Batman-autoa tallissa? Tiina puolustautui.

– Ehkä on, ehkä ei. Batman ei koskaan paljasta salaisuuksiaan, Samppa sanoi.

Siitä se sitten alkoi ja se oli ihan kauheaa. Kaikki syyttivät toisiaan jostain. Tiina epäili Samppaa. Samppa epäili minua Kissanaiseksi. Minä epäilin, ettei syyllinen ollut kukaan meistä. Hannan mielestä minä itse olin epäilyttävä, kun sanoin niin. Pate epäi-

li, että kaikki olivat tulleet hulluiksi ja Pukari epäili, että kaikki muut olivat syyllisiä paitsi hän, ja hän sanoi niistävänsä meitä kaikkia varmuuden vuoksi nasaaliin. Vain Tuukka oli hiljaa, eikä kukaan ollut vielä epäillyt häntä mistään.

– Miksi sinä et sano mitään? kysyi Hanna.

– Miksi sinulla ei ole yhtään ideaa? kysyi Tiina.

– Sinähän et ole edes kertonut, mitä aiot sillä miljoonalla tehdä, muisti Samppa.

– Mutta Tuukkahan on koko ajan yrittänyt selvittää varasta ja etsiä johtolankoja, minä muistutin.

– Sepä se, sanoi Hanna. – Se voi olla vain hämäystä. Kuka meistä on kaikkein älykkäin ja ovelin?

– Tuukka, me vastasimme.

– Kuka osaa laskea pisimmälle?

– Tuukka.

– Kuka sanoi silti, ettei osaa jakaa miljoonaa?

– Tuukka.

– Kuka on ollut viime aikoina erilainen kuin yleensä?

– Tuukka.

– Me kaikki katsoimme Tuukkaa, joka kiemurteli penkillään niin, että minun kävi häntä sääliksi. Hiljaisuus tiivistyi painostavaksi. Tuukan kasvot muut-

tuivat punaisiksi ja hän pälyili ympärilleen kuin etsien pakotietä. Sama katse, jonka olin huomannut jo aiemminkin.

– Haluatteko te tietää, miksi minä olen niin kovasti yrittänyt löytää sen miljoonan?

Kaikki odottivat.

– Minun isäni jäi työttömäksi joulukuun alussa. Tänä vuonna meillä ei ole varaa viettää joulua lainkaan. Sillä rahalla minä olisin halunnut ostaa meille joulun. Oletteko te nyt tyytyväisiä? Tuukka sihahti. Sitten hän nousi ja kömpi ulos autosta. Me jäimme istumaan vielä hetkeksi, mutta kellään ei ollut enää mitään sanottavaa. Kaikki muutkin lähtivät yksi toisensa jälkeen hyvästejä jättämättä. Vain minä jäin hämäämään autoon istumaan. Minun mieleni oli musta kuin avaruus.

MILJOONAKUUME

Koulussa oli harmaata, vaikka joulujuhlaan oli enää vain muutama päivä. Opettaja yritti kyllä tehdä parhaansa luodakseen ja tuodakseen joulutunnelmaa luokkaan, mutta meillä oli muuta mielessämme.

– Pate ja Hanna, käykää hakemassa nokkahuilut, opettaja pyysi, mutta kumpikaan ei tehnyt elettäkään toteuttaakseen opettajan pyyntöä. He vain mulkoilivat toisiaan.

Hannan mielestä Pate saattoi olla ovelampi kuin miltä näytti. Hän oli ehkä kaikki nämä vuodet vain teeskennellyt, ettei ymmärtänyt mistään mitään, mutta todellisuudessa hän oli jo kauan suunnitellut katalaa rikosta, jonka oli nyt toteuttanut.

Paten mielestä Hanna saattoi olla oikeassa.

– No, Tiina ja Samppa sitten, opettaja komensi.

Tiina ei suostunut lähtemään, sillä hänen mieles-

tään Samppa oli käyttäytynyt epäilyttävästi jo kauan. Puhumattakaan Sampan äidistä, joka valvoi kaikkea kuin paraskin kummitäti. He olivat luultavasti rikollisperhe, joka oli kaapannut miljoonan.

Samppa taas ei halunnut lähteä Tiinan kanssa, sillä Tiina oli tyttö ja tytöt olivat hänen mielestään vaarallisia.

– Tuukka ja Ella, te nyt ainakin olette järkeviä.

Mutta emme me olleet. Tuukka kantoi kaikille kauhaa siitä, että me olimme pakottaneet hänet kertomaan salaisuutensa sillä tavalla. Hän ei halunnut olla missään tekemisissä kenenkään kanssa.

Minä en halunnut mennä, koska minulla oli huono omatunto. Minun olisi pitänyt huomata Tuukan hätä jo aiemmin. Paljon aiemmin.

Pukarilta opettaja ei edes kysynyt, sillä hänen pulpetistaan oli kuulunut hiljaista murinaa koko päivän. Hän luultavasti syytti meitä kaikkia siitä, ettei voinutkaan sijoittaa rahojaan pitkiin tai lyhyisiin korkoihin. Minun mielestäni kaikenlaiset korot olivat hankalia. Varsinkin talvella, kun oli niin liukasta.

Opettaja meni siis itse hakemaan soittimia. Sillä aikaa me istuimme hiiren hiljaa luokassa. Se oli omituista. Minä en muista, että niin olisi käynyt koskaan

aiemmin. Aina ennen joku olisi keksinyt jotain. Me olisimme ehkä yllättäneet opettajan ja paketoineet hänelle oppilaan joululahjaksi. Luultavasti Paten, koska hänen opettamisessaan opettajalla olisi eniten puuhaa joululomalla. Tai sitten me olisimme huolestuneet opettajan viipymisestä ja lähteneet etsimään häntä ja sitten opettaja olisi etsinyt meitä ja kuuluttanut keskusradiossa ja sitten rehtori olisi huolestunut ja lähtenyt etsimään opettajaa ja meitä ja... Mutta me vain istuimme luokassa ja tuijotimme kelloa, jonka minuuttiviisarin raksahdus kuulosti tykinlaukaukselta.

Opettaja toi nokkahuilut ja jakoi ne meidän pulpeteillemme.

– Minä en voi soittaa, koska minulla on maha kipeä, valitti Hanna. Hän pakkasi reppunsa ja lähti kotiin.

– Minä en voi soittaa, sillä minun päätäni särkee, uikutti Tiina. Hänkin pakkasi laukkunsa ja lähti.

– Minulla on varmaan kuumetta, kauhistui Samp-pa.

– Ja minua oksettaa, mutisi Tuukka.

– Kurkku on kipeä, sanoi Pukari ja lopetti vihdoinkin murisemisen.

Sitten hekin pakkasivat tavaransa ja lähtivät. Vain minä ja Pate jäimme jäljelle.

– Tämäpä harmillista, sanoi opettaja.

Hän soitti Lentävän kalakukon nokkahuilulla. Mollissa. Se kuulosti niin murheelliselta, että minä rupesin itkemään.

– Ehkä on parasta, että tekin menette kotiin. Tämä taitaa olla jokin epidemia.

Siinä opettaja oli tietysti oikeassa. Meitä kaikkia vaivasi nimittäin sama tauti: miljoonakuume.

MURU TAI HIPPU

Hiileri. Minä katsoin kuvaa varmaan jo miljoonan kerran. "Pieni, vahva, vankkarakenteinen ja valpas koira. Rohkea, iloinen ja omistajaansa kiintyvä", kirjassa sanottiin. Koira katsoi minua kirjan sivulta pää kallellaan. Sen ruskeat silmät näyttivät yhtä aikaa lempeiltä ja kurittomilta. "Voimakas luonne yhdistettynä terävyyteen ja vilkkauteen edellyttää koiran kunnollista kasvatusta ja koulutusta."

Suljin kirjan, mutta kuva ei kadonnut mielestäni mihinkään. Se oli ollut siellä jo niin kauan, että se oli varmaan jo syöpynyt sinne lähtemättömästi. Muru tai Hippu. Ihan kuin huoneesta olisi kuulunut pientä tuhinaa. Ehkä minun koirani, omistajaansa helposti kiintyvä, etsi minua parhaillaan. Minä jo melkein tunsin, kuinka se nuolaisi minun kättäni, joka roikui sängyn reunan yli.

Lipasto oli työpöydälläni. Siinä oli kymmenen vedettävää laatikkoa. Ylimmässä rivissä oli neljä pientä laatikkoa, sen alapuolella kolme suurempaa ja sitten oli kaksi melko isoa ja alimpana vielä kaikkein suurin laatikko. Lottokuponki oli ylimmän rivin vasemmanpuoleisessa laatikossa. Se oli ollut siellä siitä saakka kun löysin sen pikkubussin lattialta, jonne se oli pudonnut Patelta, kun hän oli riisuutunut naamioituakseen. Minä löysin sen siivotessani ja poimin talteen. Aluksi ajattelin, että palautan sen sitten, kun Pate tajuaa kadottaneensa paperin. Kun se hetki koitti, en saanutkaan sanaa suustani. Minä näin vain koiran, joka katsoi minua pää suloisesti kallellaan, suuret korvat terhakkaasti pystyssä ja valmiina leikkimään. Minun rohkea, iloinen ja omistajaansa helposti kiintyvä koirani.

En minä tietenkään aikonut pitää kaikkea itselläni. Minä halusin vain varmistaa, että saisin koiran. Ne ovat tosi kalliita, enkä minä ollut varma riittäisikö miljoona kaikkeen siihen, mitä muut halusivat ja sen lisäksi vielä koiraankin. Ja minä haluan koiran. Mutta vielä enemmän minä haluan, että kaikki olisi taas ennallaan. Että me kaikki olisimme taas ystäviä. Mutta se ei ehkä ole enää mahdollista. Minä luulen, että

muut ovat minulle tosi vihaisia, ja se pelottaa. Silti minun on uskallettava palauttaa kuponki. Että edes muut voivat jatkaa niin kuin ennenkin.

Minä olin ajatellut vain itseäni. Vasta Tuukan sanat herättivät minut. Vielä sittenkään en uskaltanut tunnustaa. Ja vieläkin minua pelottaa se, että saatan menettää ystäväni. Ja se on suurempi asia kuin yksikään koira. Se on suurempi kuin miljoona koira. Silti on vain uskallettava.

MINÄ SELITIN

Oli aika vaikea järjestää kokousta, johon kukaan ei halunnut tulla ja jota itse ei oikeastaan olisi halunnut edes järjestää. Kaikilla tuntui olevan tärkeämpää tekemistä: Tiinan piti tehdä läksyjä, vaikka lukukausi loppuisi seuraavana päivänä. Hannalla oli kiire pake-toida joululahjoja, vaikka minä tiesin hänen tehneen sen käytännölliseen tapansa jo lokakuussa. Sampan mukaan Batmanilla oli joulukiireitä, sillä kaikenlaisia tonttuja oli liikkeellä. Tuukka ei tullut edes avaamaan ovea. Pukari murisi minulle postiluukusta. Pate minä sain mukaani, sillä hänellä ei sattunut olemaan muutakaan tekemistä.

Me siis istuimme kokouspaikassamme pikkubus-sissa kahden, minä ja Pate.

– Missä muut ovat? Pate ihmetteli.

Minä selitin.

– Vieläkö ne jaksavat murehtia yhtä pikku miljoonaa? hän hämmästyí.

Minä nyökkäsin.

– Pöh, on niitä maailmassa isompiakin murheita, Pate sanoi.

– Niin kuin mitä? minä kiinnostuin. Oliko todellakin olemassa jokin vielä suurempi murheen aihe? Se herätti pienen toivon, että se hautaisi alleen kaiken muun. Myös minun tekoni.

– No, vaikka se, että vieläkkään ei ole satanut lunta ja joulun on enää neljä yötä.

– Onko se sinun suurin murheesi? minä hämmästyin.

– Minä olen toivonut moottorikelkkaa joululahjaksi, sanoi Pate.

– Ymmärrän.

Viimeinenkin toivo haihtui. Jäljelle jäivät vain lottokuponki ja maailmanloppu.

– Mikä sinun murheesi on? kysyi Pate.

Minä hämmästyin. Pate katsoi minua jotenkin erilaisena kuin yleensä. Hänen päänsä oli vähän kallellaan. Hänen silmänsä olivat lempeät ja kurittomat. Kaiken kaikkiaan hän vaikutti pieneltä, vahvalta, valppaalta, rohkealta, iloiselta ja helposti kiintyväl-

tä. Aivan kuin se koira, jota minä en koskaan saisi. Minä rupesin itkemään. Ja sitten minä kerroin Patelle kaiken.

Pate hypisteli lottokuponkia, jonka minä hänelle annoin. Hän vaikutti vähän hämmentyneeltä ja keskittyneeltä. Jos en olisi tuntenut Patea niin hyvin, olisin voinut vaikka vanhoa, että hän ponnisteli kovasti keksiäkseen jonkin suunnitelman. Se oli tietysti turhaa. Minä jos kuka tiesin, ettei sellaista ollut olemassakaan.

– Anna se Tuukalle. Hän tietää, mitä pitää tehdä, minä opastin.

– Minulla on suunnitelma, Pate sanoi pitkän hiljaisuuden jälkeen.

– Sinulla? minulta pääsi.

– Niin. Luota vain minuun. Kaikki kyllä järjestyy. Tavataan huomenna koulun joulujuhlassa.

Sitten Pate virnisti ja pinkaisi juoksuun.

– Pate! minä huusin vähän hätääntyneenä hänen peräänsä. – Olisin kiitollinen, jos voisit olla hukkaamatta sitä kuponkia.

Pate heilautti kättään.

– Pate, minä huusin vielä uudestaan. – Kiitos!

Pate ei sitä enää kuullut.

JOULUN IHME

Joulujuhla pidettiin koulun pihalla ulkotulien loisteessa. Tunnelma oli juhlallinen. Tai olisi ollut, jos tulia olisi ollut enemmän kuin ne kaksi. Ja olisi ollut, jos joulukuudessa olisi ollut koristeita. Niitä ei ollut, koska askarteluvarasto oli tyhjä.

– Koulumme määrärahojen niukkuuden vuoksi olemme valitettavasti joutuneet hieman karsimaan ja muuttamaan ohjelmaa, rehtori valitteli aloituspuheessaan.

Hänen jälkeensä ekaluokkalaiset esittivät tonttuleikin. Yhdelläkään tontulla ei tosin ollut partaa syystä, jonka me hyvin tiesimme.

Kolmannen luokan joulunäytelmässä pukki oli hukannut partansa. Sitä ei löytynyt, mutta tontut tekivät hänelle uuden ripustamalla muovipussin sangoista hänen korviinsa.

Stipendinä jaettiin joulupöllön puolikas. Se oli jo aika elämää nähneen näköinen. Opettaja antoi sen rehtorille palkinnoksi säästäväisyydestä.

– Ei tämä minun vikani ole. Syytä päättäjiä. Kunnan uudenvuoden ilotulitukseen on varattu rahaa monta kertaa enemmän kuin tämän koulun askartelutarvikkeisiin, rehtori kuiskasi opettajalle. Kaikki kuulivat sen silti, sillä opettaja piti mikrofonia rehtorin suun edessä.

Normaalisti se olisi vähän hymyilyttänyt meitä, mutta nyt meidän luokkamme katseli kaikkea hiljaisena. Me emme edes vilkuilleet toisiamme. Paitsi minä yritin vilkuilla Patea. Häntä ei nimittäin näkynyt missään. Se merkitsi luultavasti sitä, että hänen suunnitelmansa, mikä ikinä se sitten oli ollutkaan, oli epäonnistunut. Se ei ollut varsinaisesti uutinen, sillä vaikka minä pidinkin Patesta paljon, en uskonut, että hän olisi voinut vielä kääntää kaiken hyväksi.

Äkkiä minä tajusin jotain. Muiden ilmeistä saatoin päätellä, että Pate ei ollut vielä kertonut heille kumpungista. Missä hän siis oli? Kylmä hiki valui pitkin selkääni. Mitä Pate olikaan halunnut tehdä rahoilla? Hän oli halunnut ostaa uuden äidin. Minua värisytti. Koiranpennut olivat kalliita, mutta eivät läheskään

niin kalliita kuin äidit. Katsoin Paten äitiä, rehtoria, joka kieltämättä näytti sillä hetkellä aika vanhalta ja väsyneeltä. Näin silmissäni Paten uuden ja kimaltelevan äitinsä kanssa. He varmaankin viilettivät jo jossain hangilla moottorikelkan selässä. Jossain kaukana.

Kaikki vähän hämmästyivät, kun juhla yhtäkkiä loppui. Ihan kuin se olisi jäänyt jotenkin kesken. Rehtorin toivotettua kaikille hyvää joulua me jäimme hölmistyneinä paikoillemme odottamaan, että tapahdusi vielä jotain. Maa kiilteli märkänä edellisen yön sateen jäljiltä ja hämärän seasta häämötti vihreää nurmikkoa. Joulujuhlan tarkoitus on päättää koulu ja aloittaa joulu. Koulu oli päättynyt, mutta missä oli joulu?

Aluksi luulin, että pörinä tuli moottorikelkasta ja että Pate tulisi esittelemään uutta äitiään. Mutta ei se ollut kelkka. Lentokoneita oli kaksi. Ne lensivät aika korkealla ja tulivat koulun kattojen takaa niin, että me erotimme ne harmaalta taivaalta vasta, kun ne olivat aivan kohdalla. Kummankin koneen perästä tup-rahti suuri valkoinen pilvi. Ehdin jo säikähtää, että niiden moottorit hajosivat, mutta koneet jatkoivat kuitenkin matkaansa ja hävisivät pian näkyvistä.

– Eiköhän tämä sitten ollut tässä. Hyvää joululoomaa, opettaja toivotti ja kääntyi mennäkseen, mutta pysähtyi, kun ensimmäinen hiutale laskeutui hänen olkapäälleen. Sitten toinen. Kymmenen lisää. Sata. Tuhat. Miljoona. Meidän päallemme ja kaikkialle koulun pihaan satoi äkkiä taivaan täydeltä pehmeää, ihanaa valkoista lunta. Paitsi että se ei ollut lunta.

– Pumpulia? opettaja hämmästyi pidellen kädessään hiutaletta, jonka oli poiminut päälaeltaan.

Oppilaita ei yhtään haitannut, että taivaalta satoi lumen sijasta pumpulia. Maa oli äkkiä valkoisena ja kaikki hyppivät, kiljuivat ja juoksivat ympäriinsä yrittäen saada kiinni haituvia, joita taivaalta yhä satoi, vaikkakin nyt jo hiukan harvenevaan tahtiin. Syrjäsilmillä minä seurasin, kuinka Hanna kouraisi maasta vanukasan ja tunki sen Tiinan paidankauluksesta. Samppa ja Pukari yrittivät leipoa pumpulipalloja ja jopa Tuukka puhalteli haituvia kämmeneltään. Tontut olivat jo tehneet pumpuliparrat ja joulupukikin näytti vihdoinkin löytäneen omansa.

– Mitä ihmettä tämä merkitsee? rehtori kysyi opettajalta.

– Ilmasto on varmaan mennyt lopullisesti sekaisin, opettaja tiesi.

– Askarteluvaraston kannalta tämä ei ole ollenkaan hullumpi ilmastonmuutos, rehtori arveli.

– Veit vanupallon suustani, myönsi opettaja.

Juuri silloin taivaalla välähti ensimmäinen raketti. Se oli suuri ja punainen, kuten jouluna kuuluikin. Sitten niitä tuli sarja. Kaikki punaisia. Pumpulisaateen sijaan taivas täyttyi äkkiä kukista, tähdistä ja viuhkoista. Me katselimme ilotulitusta päät kenossa punainen hehku kasvoillamme. Jopa minä unohdin murheeni hetkeksi, kun ihastelin näkyä.

Viimeisen paukun jälkeen me kuulumme musiikkia. Se tuli meidän takaamme koulun pysäköintialueelta. Siellä seisoj suuri rekka-auto, joka oli ilmestynyt paikalle rakettien räjähdellessä. Perävaunun sivulaita oli auki, joten me näimme sinfoniaorkesterin, joka soitti parhaillaan Jouluyö juhlayötä. Se oli kamalan kaunista. Me lauloimme tietysti mukana emmekä siksi oikeastaan edes huomanneet kahta lentokonetta, jotka lensivät uudestaan ylitsemme. Tällä kertaa taivaalta satoi pieniä laskuvarjoja, joiden varassa leijui tuhansia lyhtyjä. Se oli uskomaton näky. Oli kuin kaikki avaruuden tähdet olisivat laskeutuneet meitä tervehtimään.

– Liimaa? opettaja hämmästyti napattuaan ensim-

mäisen laskuvarjon käteensä. Se oli totta. Pienet lyhdyt oli kiinnitetty liimapurkkien päälle.

– Silkkipaperia? hämmästyti rehtori. Sekin oli totta. Laskuvarjot oli tosiaan tehty silkkipaperiarkeista.

– Ne siellä kouluvirastossa ovat vihdoinkin kuulleet meitä.

– Ja liioittelevat kuten tavallisesti, mutta hyvä näin, opettaja sanoi tyytyväisenä.

Kun helikopteri laskeutui koulun pihalle sinfoniaorkesterin soittaessa Lentävää kalakukkoa, minä en oikeastaan enää edes hämmästynyt. Jo silkkipaperilaskuvarjot olivat kertoneet minulle kaiken tarpeellisen.

Joulupukki, joka helikopterista hyppäsi, oli aika pienikokoinen, mutta hänen partansa oli tosi pitkä ja hohtavan valkoinen. Ja joulupukin lahjasäkki se vasta suuri olikin. Tonttu, joka erehdyttävästi muistutti Paten isää, jaksoi tuskin raahata sitä ulos kopterista.

– Onkos täällä kilttejä lapsia? pukki kuulutti.

– On täällä! me vastasimme.

– Entä opettajia? kysyi pukki.

– On täällä niitäkin, vastasivat opettajat.

Ja sitten pukki ja tonttu jakoivat lahjat. Heillä oli jokaiselle jotakin.

Hanna sai penaalin. Juuri sellaisen, jonka hän oli halunnut.

Tiina sai kynän, josta tuli kuutta eri väriä. Piponhan hän oli jo saanut kummitädiltään.

Samppa sai Batman-auton. Eikä hän tarvinnut sitä varten edes ajokorttia, sillä auto oli niin pieni, ettei Samppa olisi edes mahtunut siihen, mutta sitä saattoi ohjata radiolähettimellä.

Pukari sai salkun. Osakkeita siinä ei ollut, mutta hän sanoi säilyttävänsä siinä nyrkkeilyhansikkaitaan siihen saakka, kunnes olisi riittävän vanha vaihtamaan hanskat korkoihin.

Opettaja sai napin.

– Sallinet, opettaja sanoi rehtorille. Hän otti joulupöllön, purskautti juhlallisesti liimaa napille ja liimasi uuden silmän kadonneen tilalle.

– Kiitos, rehtori sanoi liikuttuneena.

Tuukan lahja oli kaikkein arvoituksellisin. Hän sai siemenen ja lapun, johon oli kirjoitettu osoite. Me hämmästyimme, kun huomasimme, että osoite oli puutarhurin ja kukkakauppiaan.

Jaettuaan lahjat koulun kaikille muillekin oppilaille joulupukki apulaisineen vilkutti meille ja kopteri nousi taivaalle pölyyttäen pumpuleita niin, että me

olimme hetken pumpulimyrskyn silmässä. Kun näkyväisyys vihdoin parani, minä huomasin Tuukan, Tiinan, Hannan, Sampan ja Pukarin seisovan ympärilläni. He näyttivät huolestuneilta.

– Sinä et saanut lahjaa, Hanna sanoi.

– Unohtiko joulupukki sinut kokonaan? Tiina kauhistui.

– Minä puren sitä taattoa punakuonoon, murisi Pukari.

– Kaikki meni ihan oikein. Minä en saanut lahjaa, koska en ansainnut sitä, minä nieleskelin.

– Kuinka niin? Tuukka ihmetteli.

– Lahjat olivat vain kilteille lapsille, minä sanoin ja rupesin itkemään. Minusta oli näköjään tullut varsinainen itkupilli. Minä itkin jo enemmän kuin Samppa.

PARAS KAIKISTA

Minun ystäväni antoivat minulle anteeksi. Sellaisia hyvät ystävät ovat. He ovat miljoona kertaa arvokkaampia kuin miljoona.

Miljoonasta puheen ollen; Pate käytti sen aika tarkasti. Lentokoneet, helikopterit ja sinfoniaorkesterit ovat nimittäin aika kalliita. Puhumattakaan pumpulista, silkkipaperista ja liimasta, joita koulussa riittää nyt opettajan sanojen mukaan seuraavaan vuosituhanteen asti. Hän ei selvästikään tunne meitä vielä tarpeeksi hyvin. Pate oli käynyt isänsä kanssa lunastamassa voiton ja järjesti meille kaikkien aikojen joulujuhlan. Oikeastaan voi puhua ihmeestä. Hän toi talven ja joulun. Loput rahat hän antoi puutarhurille ja kukkakauppiaille. Jäljellä ei ollut tietenkään enää miljoonaa, mutta kuitenkin niin paljon, että metsänistutus saattoi alkaa. Ja mikä parasta, he palk-

kasivat Tuukan isän töihin, sillä tehtävää oli paljon. Siksi siemen ja osoite. Myös Tuukan kotona juhlittiin joulua.

– Vain nämä jäivät jäljelle, Pate näytti kahta kolikkoa kämmenellään. – Näillä ei taida saada koiranpentua.

– Eikä uutta äitiä, minä totesin.

– Kyllä se vanhakin vielä menettelee. Minä halusin uuden vain siksi, koska äiti kielsi minua laskemasta pulkalla portaissa.

– Kielsikö? hämmästyin minä.

– Kielsi. Ja isää myös, Pate sanoi. – Mutta ei se enää haittaa. Minä saan joululahjaksi rattikelkan. Se luistaa nurmikollakin.

– Oikeastaan minäkin sain lahjan. Parhaan kaikista.

– Saitko? Keneltä? Hanna halusi tietää.

– Teiltä.

– Minkä? Tiina hämmästyti.

– Minä sain anteeksi, minä sanoin.

Minun oloni oli kevyt kuin pumpulipallo.

– Mutta mitä me teemme näillä viimeisillä rahoilla? Pate kysyi.

Me pidimme tietysti palaverin aivan niin kuin en-

nenkin. Bussin ikkuna-aukoista näkyi opettajien talo ja sen valaistut ikkunat. He olivat tuoneet joulukuusen jo sisään ja opettajan vaimo näytti koristelevan sitä. Hän asetti juuri joulutähden kuusen latvaan. Opettaja puolestaan istui keinutuolissa vauva sylissä. Koirat nuuskivat uutta tulokasta kunnioittavasti. Näky toi meidän mieleemme jonkin toisen, paljon kaukaisemman näyn. Vaikkei opettajien talo mikään talli ollutkaan, oli asetelmassa silti jotain tuttua. Mutta jotain siitä myös puuttui.

– Jaahas, keitäs täällä on? opettaja kysyi avattuaan oven.

Meitä vähän nauratti, sillä opettaja ei tietenkään tunnistanut meitä, sillä meillä oli tosi hienot ja hoh-tavan valkoiset tekoparrat. Paitsi Sampalla, jolla oli sekä Batman-naamio että parta.

– Me olemme kolme viisasta miestä, ilmoitti Hanna.

– Seitsemän, korjasi Tuukka, joka on hyvä matematiikassa.

– Kuusi viisasta miestä ja älykäs Batman, korjasi Samppa.

– Ja me tulimme tuomaan lapselle lahjan, lisäsi

Pate. Minä ojensi opettajalle paketin. Sitten me kumarsimme syvään ja poistuimme arvokkaasti. Paitsi Samppa, jonka parta juuttui kynnyksmattoon ja irtosi. Hän poistui juosten ja ulisten kuin batmobiili.

MINÄ EN KOSKAAN VOITA MITÄÄN

Lumisade alkoi jouluaattona. Se ei ollut läheskään niin sankkaa kuin taannoinen pumpulituisku, mutta maisema muuttui valkoiseksi.

– Eikö olekin herttaista? opettajan vaimo sanoi heiluttaen vauvalle helistintä, jonka me olimme hankkineet viimeisillä lanteilla. Hän oli juuri avannut pake-tin.

– Mmmm, sanoi opettaja, joka penkoi pöytälaatikkoa.

– Raukat ovat varmaan panneet tähän kaikki säästösä.

– Niin varmaan. Oletko sinä nähnyt lottokuponkia? opettaja kysyi.

– Lotto... mutta kulta, ethän sinä koskaan lottoa?

– En, mutta juuri ennen vauvan syntymää lottosin. Minulle tuli äkkiä sellainen tunne, että tiesin voitto-

rivin. Minä vain unohdin sitten koko jutun, kun me lähdimme sairaalaan.

– Ehkä sinä olet vienyt sen kupongin kouluun?

– Ehkä. Minä tosiaan taisin piipahtaa koululla sen jälkeen, kun olin käynyt kioskillä, opettajan ilme kirkastui.

– Sitten siivooja on jo vienyt sen roskiin.

– Niin... enkä minä sitä paitsi koskaan voita mitään, opettajan ilme himmeni.

– Päinvastoin. Katso ympärillesi. Sinä olet voittanut jo päävoiton. Koti, perhe ja nuo ihanat oppilaasi, opettajan vaimo sanoi ja osoitti meitä.

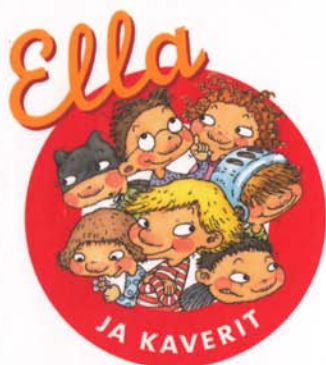
Me seisomme nimittäin rivissä nenät kiinni ikkunassa, koska halusimme nähdä opettajien vauvan ilmeen, kun hän saa meidän lahjamme. Me kuulumme kaiken, koska tuuletusikkuna oli auki. Oli tietysti harmi, että opettaja oli hukannut lottokuponkinsa, mutta toisaalta me tiesimme, ettei hän olisi kuitenkaan voittanut, sillä päävoittoja oli ollut vain yksi ja se oli ollut meidän kupongissamme.

– Taidat olla oikeassa, opettajan ilme kirkastui jälleen.

Sitten hän veti verhot kiinni. Me irrotimme nenämme ikkunasta, sulatimme puhaltamalla Paten kie-

len ikkunalaudasta ja toivotimme toisillemme hyvää joulua.

– Loppu hyvin, kaikki yhtä hyvin, sanoi Tuukka.

Minä olen Ella. Olen vieläkin toisella luokalla. Meillä on mukava luokka ja mukava opettaja. Tai oli. Opettaja nimittäin katosi ja me voitimme lotossa jättipotin.

- Entä jos opettajan vaimo on siepannut opettajan? minä kysyin.
- Eihän se ole mahdollista. Hehän ovat naimisissa, Hanna epäili.
- Meidän isä sanoo, että äiti sieppasi hänet alttarille, sanoi Pate.
- Ja äiti sanoo, ettei olisi siepannut, jos olisi tiennyt, ettei kukaan suostu maksamaan lunnaita, hän jatkoi.

Ella ja jättipotti on sarjan neljästoista kirja. Tällä kertaa ystävykset löytävät lottokupongin, hukkaavat sen, etsivät alibia, seuraavat johtolankaa, tyhjentävät askarteluvaraston ja täyttävät sen taas. Jälleen kerran tarina tarjoaa hupia lapsille, jännitystä isille, hyviä vinkkejä äideille ja lohtua opettajille.

Huippusuosituita Ella-kirjoja on julkaistu myös yhteisniteinä ja äänikirjoina. *Ella ja kaverit -ekstra* on mainio ystäväkirja kaikille faneille. Sarjan verraton huumori on valloittanut lukijoita Suomen lisäksi jo kuudessa muussa maassa!